

ጣልቃ እየገባ

(ትንግረት ያረገለት ለው ትውስታ)

በቀለ ወልደ ኪዳን (መጋቢ)
2006 ዓ.ም.

ሌቶጣና ሁለት መ. ወ. አ. በ/ክ
ሕንጻ ጣጦረያ የተሰራተ

ጣልቃ እየገባ

(ትንግርት ያረገለት ሰው ትውስታ)

በቀለ ወልደ ኪዳን (መጋቢ)
2006 ዓ.ም.

ጣልቃ እየገባ

ጣልቃ እየገባ
(ትንግርት ያረገለት ሰው ትውስታ)

2005 ዓ.ም መጀመሪያ ታተመ።
2006 ዓ.ም ተሻሽሎ ታተመ።

© 2006 ዓ.ም. በበቀለ ወልደ ኪዳን
የደራሲው መብት በሕግ የተጠበቀ ነው

በተለይ ካልተገለጸ በስተቀር በዚህች መጽሐፍ ውስጥ የሚገኙት የመጽሐፍ ቅዱስ ጥቅሶች ሁሉ የተወሰዱት በ1993 ዓ.ም. ከታተመው አዲሱ መደበኛ ትርጉም ነው። በኢንተርኖርት መጽሐፍ ቅዱስ ማኅበር ፈቃድ ተቀድቶ የታተመ።

የደራሲው አድራሻ

የመ.ሣ.ቁ. 3587
አዲስ አበባ

e-mail: gash_beke@rocketmail.com

በሰሜን አሜሪካ አሳታሚና አከፋፋይ አቶ ወርቁ ሰገሠ
e-mail: wlegesse@gmail.com

የሽፋን ሥዕል : ልዑል ገብርኤል

ለጌታ ኢየሱስ፤
 ለገነት ሀብተ ማርያም
 እና ለልጆቻችን፡-
 ራሔል ወንድም አገኘሁ፤
 ጌዴዎን አሉላ እና
 የሴፍ ይድነቃቸው፡፡

ምስጋና

መጽሐፍ፡ ይልቁንም ደግሞ መንፈሳዊ ይዘት ያለው መጽሐፍ፡ መጻፍ አገልግሎት ነው። አገልግሎትም፡ ከእግዚአብሔር በታች፤ የአንድ ብልት ብቻ ሳይሆን የእካል - ማለትም የብዙ ብልቶች - አስተዋጽዖ ውጤት እንደ ሆነ ይታወቃል። ይህች መጽሐፍ የአንድ ሰው "ትውስታ" ብትሆንም እንኳን፤ ተደርሳ እና ተደጉሳ እንባቢ እጅ ለመግባት የብዙ ብልቶች አስተዋጽዖ አስፈልጓታል። ከእነዚህ ብዙ ብልቶች መካከል የጥቂቶቻችሁን ስም መጥራት እና "እግዚአብሔር ይሰጥልኝ" ማለት ይገባኛል።

በመጀመሪያ "እግዚአብሔር ይሰጥልኝ" ማለት የምፈልገው ለቤተ ክርስቲያኔ መሪዎች ነው። ምንም እንኳን የቤተ ክርስቲያኗ የሙሉ ጊዜ አገልጋይ ብሆንም፤ ¾ ኛውን ያህል የሥራ ጊዜዬን መጽሐፍ ለመጻፍ እንዳውለው ፈቅዳችሁልኛል። እናንተ እንደዚህ ባታደርጉልኝ ኖሮ፤ በሁለት ዓመት ከሩብ ውስጥ ሁለት መጻሕፍት ለእንባቢያን ማድረስ እንዴት ይቻለኝ ኖሯል?

የሰው ስም፡ ቁጥር፤ ቀን፤ ቦታ እና ሁኔታ የመሳሰሉትን ዝርዝር መረጃዎች በመሰጠት ቤተ ክርስቲያን-ነክ የሆነውን ትውስታዬን የተሟላ ያደረጋችሁልኝ ወንድም ወንድም አገኘሁ መርሻ፤ ወንድም መላኩ ወልደ ሰንበት እና መጋቢ አበራ በላይ ናችሁ። በናይሮቢ (ኬንያ) ያለችዋን ቤተ ክርስቲያን በተመለከተ ጠቃሚ መረጃ የሰጠኸኝ ወንድም ሙሉ በላቸው ነህ። ቤተ ሰባዊ የሆኑትን መረጃዎቼን ያሟላችሁልኝ ደግሞ እህቴ ወይዘሮ በካብቷ እና ወንድሜ አቶ ነጋሽ ወልደ ኪዳን ናችሁ። የሰጣችሁኝን መረጃዎች በትክክል እንደ ተጠቀምኩባቸው ተስፋ አደርጋለሁ። ለሁላችሁም እግዚአብሔር ይሰጥልኝ።

ግርድፉን ጽሑፌን የሰለቅኸልኝ እና ትውስታዬንም አሁን ለእንባቢያን በቀረበችበት መልኩ እንዳቀርባት ያገዝኸኝ ጳውሎስ ፈቃዱ ነህ። ይህንን ስታደርግ ሰዓቶችን ብቻ ሳይሆን፤ ቀኖችን አቃጥለሃል። አንተ "ቢዝነስ ማን"፤ ተርጓሚ፤ ጸሐፊ፤ አገልጋይ፤ አስተማሪ እና ተማሪ ከመሆንም በላይ፤ አባ ወራም ከሆነክ ገና አራት ወርህ ነበር። በዚህ ሁሉ መካከል ነው እንግዲህ

ለትውስታዬ ይህንን ያህል ጊዜ የለሞኸው። በሠርግህ ሰሞን ለህትመት የቢቃችውን "የብርሃን አንጓዎች" የተሰኙት መጽሐፍህን በሰጦታ ስትሰጠኝ፤ "ለሽማግሌው ጓደኛዬ!" ብለህባታል። እኔ እንተን ምን እንደምልህ ገና አላወቅሁም። ምኞቴ ግን የቤተ ክርስቲያን ወጣቶች ሁሉ እንዳንተ ልጩኞች፤ ታታሪዎች እና ትጉሆች እንዲሆኑ ነው። እግዚአብሔር ይሰጥልኝ - ፖል።

የትውስታዬን ረቂቅ አንብባችሁ መቅድሟን እና አስተያየቶችን ለእንባቢያን ከጻፋችሁልኝ ወገኖች ውስጥ ስድስታችሁን የመረጥኳችሁ "ውስጥ-ዐዋቂዎች" ስለ ሆናችሁ ነው። አንዳንዱ ትውስታ በእማኞች ፈት ቢወላ ይሻላል ብዬ ነው እንደዚህ ያደረግሁት። ሌሎቻችሁን የመረጥኳችሁ አስተያየታችሁ ሚዛን የሚደፉ "ጸሐፍት" እንደ ሆናችሁ ስለማውቅ ነው። ለእኔ እና ለእንባቢያን ልብም ቅርብ ናችሁ። ሁላችሁም ጊዜ ያልረከሰባችሁ ኢትዮጵያውያን ብትሆኑም፤ ጥያቄዬን የተቀበላችሁት ግን በብዙ ደስታ ነበር። የሰጣችሁኝን ብዙ እና እጅግ ጠቃሚ አሳቦች ለማካተት የምችለውን ሁሉ አድርጌአለሁ። ሳላካት ታቸው ስለ ቀሩት አሳቦቻችሁም ይቅርታ እለምናችኋለሁ። ሁላችሁንም እግዚአብሔር ይሰጥልኝ እላለሁ።

ከብርም ሁሉ ለእግዚአብሔር ይሁን።

አስተያየቶች

“ጣልቃ አየገባ” የተሰኘውን የመጋቢ (ጋሼ) በቀለን መጽሐፍ ረቂቅ አንዳንበብሁ ራሴን የጠየቅሁትን አንድ ጥያቄ ነው - “የተጠየቅሁትን አስተያየት ለመጻፍ እኔ ትከክለኛው ሰው ነኝን?” የሚል። መጽሐፉንና አጻጻፉን የሚመጥን አስተያየት ለመጻፍ አልቸልም ብዬ ስላስብኩ ነው እንደዚህ የጠየቅሁት። ጋሼ በቀለንና ባለቤቱን እትዬ ገነትን የተዋወቅኋቸው በሚያዝያ ወር 1968 ዓ/ም ይርጋ ዓለም እያሉ ነበር። በትኩሱ የኢትዮጵያ አብዮት ወቅት፤ ለዕድገት በኅብረት ከዘመት ሁብት ከአዶ ሻኪሶ ለሙሉ ወንጌል ኮንፈረንስ ተጠርቼ ለመጣ፤ እንዳርፍ የተደረገው አነርሱ ቤት ነበር። በዚያን ጊዜ ሁለቱም አዳዲስ አማኞች ነበሩ። ሳያቸው ወደድኋቸው። ዲላ በነበሩ ጊዜም እየሄድሁ ለጥቂት ጊዜ አግኝቻቸዋለሁ።

እኔና ጓደኞቼ በእለር ላይ በቆየንባቸው ዓመታት፤ አነርሱም እየተመላለሱ ጠይቀውናል። እንደ ሌሎቹ ጠያቂዎቻችን ሁሉ፤ ጋሼ በቀለም ሊያየን በመጣ ቁጥር የወሀኒ ቤቱን አጥር ተደግፎ ዕንባውን አፍለሷል። ዕምቅ መልእክት ባዘለሉ ልዩ ጣዕም ባላቸው ደብዳቤዎቹም እጽናንቶናል። በንባብ የታነጽንባቸውን መንፈሳዊ መጽሔቶች በተከታታይ እየላከልንም አገልግሎናል። ከቁጥር 1 እስከ 4 ተቀርጸው የነበሩትን የዝማሬ ካሌቶች በማሠራጨት ብቻ ሳይሆን፤ የሽያጩን ገንዘብ በጥንቃቄና በታማኝነት እየመዘገበ በማስቀመጥ እኛ ከተፈታን በኋላ ለቤተ ክርስቲያኖችን አሰረከቧል።

ጋሽ በቄ ወንጌል ስባኪና አስተማሪ እንደ መሆኑ መጠን፤ መልእክቶቹና ትምህርት አሰጣጡ ሁሌም ይመስጡኛል። ለመጀመሪያ ጊዜ ስብከቱን ያዳመጥኩት በጥር ወር 1970 ዓ/ም እዚያው ይርጋ ዓለም ሲሆን፤ የስብከቱ ርዕሰ በዘፀ. 14፡13 ላይ የተመሠረተ “ቁመ-!” የሚል ነበር። እሁን በቅርቡ በግንቦት ወር 2004 ዓ/ም የሰማሁት (ለመጨረሻ ጊዜ እንደማይሆን ተሰፋ አደርጋለሁ!) ስብከቱ ደግሞ በሕዝ. 3፡15 ላይ የተመሠረተና “በተቀመጡበትም ቦታ ተቀመጥሁ” የሚል ነው። ርዕሶቹ ትውስታዬን በቀላሉ የማይለቁ ሆነው አግኝቻቸዋለሁ።

ከዚህ በፊት የጻፋቸውን መጻሕፍት በጥሞና ያነበብኋቸው ቢሆንም፤ ይኼኛው ስለ ሕይወትና አገልግሎት ጉዞው ቀደም ሲል ያላወቅኋቸውንና አስገራሚ የሆኑ

ብዙ ጉዳዮችን አንዳውቅ አድርጎኛል። ወንድማችን ዘማሪ ደረጀ ‘ዘር ብዬ ሳየው ያሳለፍኩትን፤ አባጣ ጎርባጣ ጉድጓድ ገደሉን ...’ ያለውንም አስታውሶ ኛል። ጥልቅ ስለ ሆነ ጸጋው ልዑል አግዚአብሔር ስሙ የተመሰገነ ይሁን። በዚህ መጽሐፉ የጋሼ በቀለ አጻጻፍ የመጨረሻ ዓይነት ይመስላል። “ትውስታው” በትንቢት ነው የተቋጨው። እንደ እውነቱ ከሆነ እዚህ ላይ የምለው ቸግሮኛል፤ እንደ ሰው መተከዜን ግን አልሸሸግም። ሁሉን ለሚያውቅና ለሚችል ጌታ ሁሉን አተዋሰሁ።

ተስፋዬ ጋቢሶ (መጋቢ)

የሙሉ ወንጌል አማኞች ቤተ ክርስቲያን (ሐዋላ)

* * *

ዕድሜ መስተዋት ነው

በዕድሜ መከበር ጥቅሞች አሉት። ጥቅሞቹንም ቀደም ሲል ብዙ ውጣውረዶችን ተወጥቶ ባንቀላፋው በዮሴፍ፤ ኋላም በሦስት ዓርባዎቹ ያጋጠሙትን ተግዳሮቶች ለአግዚአብሔር ከብር ባዋለው በሙሴ፤ ዘልቆም በተከታታይ መንግሥታት ታሪክ ውስጥ በመገኘት የመፍትሔ ባለቤት በሆነው በዳንኤል፤ ኢየሱስን አቅፎ “ባሪያህን አለናብተው” በማለት አምላኩን በለመነው በሰምዖን ሕይወት ውስጥ አይቼ ተጠቅሜባቸዋለሁ። በጊዜውም ዕድሜውን የለጣቸውን ልዑል አግዚአብሔርን አመሰግኛለሁ።

በእርግጥም በዕድሜ መከበር ጥቅም አለው። በመጋቢው ሕይወትም የማስተውሰው ይህንኑ ነው። እንዲህ በዕውቀት ለማደግ፤ ለማመዛዘን፤ የፊት የኋላውን ለማየት ያስቻለው በዕድሜ መከበሩ ነው።

በቀለ ወልደ ኪዳን በቀደመት ዓመታት በርካታ መጻሕፍትን አስነበብናል። ዘንድሮ ደግሞ ይኸው ግለ ታሪኩን አበረከተልን። በዚህም - ለው ሰው መሸተቱን፤ እንደ ኢየሱስም “የስጦኸኝን ሥራ ጨርሼ እከበርኩህ” ለማለት በሚያበቃው ናጫ ላይ መሆኑን - የሚያሳይ ስነድ ሰጠን። ራሱን ባየበት አኛም ራሳችንን እንድናይ፤ በሚያልፍ ዘመናችንም የማያልፈውን ሥራ በመሥራት እንድንዘልቅ ስንቅ አስጨበጠን።

በቀለ ወልደ ኪዳን ነገርን ነገር እያነሳበት በዚህ ሕትመት ማግሥት እንደ ገና በመነሣሳት “የጣልቃ እየገባ”ን ከፍል ሁለት እንደሚያስነብን ተስፋ አለኝ። ዕድሜ መስተዋት ሆኖት እንዲህ እንደ ጠቀመን፤ ቀሪውን ዘመኑንም ጌታ ለጥቅሙና ለጥቅማችን ያድርግልን።

ሰሜ ታደሰ (መጋቢ)

ቤዛ ባጥቲስት ቤተ ክርስቲያን (አዲስ አበባ)

* * *

ጋሽ በቄ ድንቅ ተራኪ ነው። ከዚህ ቀደም ትንቢታዊ ታሪኮችን ደጋግሞ እስከነበረናል። አሁን ደግሞ የራሱን ግለ-ታሪክ ይዞ ብቅ አለ። ይህንን መጽሐፍ የጻፈው ልብን ከፍቶ የማሰነብብ ባሕል ባልዳበረበት፤ ሰው ከነግለ-ታሪኩ ወደ መቃብር በሚወርድበት ድብቅ ማነበረሰብ ውስጥ መሆኑን ስናስብ ግርምታችንን የበለጠ ጨምርታል።

ከጨቅላነት አሳክ ጉልምሰና፤ ከከህደት እስከ አገልግሎት ሹመት፤ ከትዳር ጥምረት እስከ ብቸኝነት፤ ባጠቃላይ የሕይወት ጉዞውን በውብ ቃላት ከሸኖ በብዕሩ ብሩሽ በገሊናችን ሸራ ላይ ሥሎታል። በጋሽ በቄ ሕይወት ውስጥ ብዙ ሰዎች እንዳሉ፤ አሁንም እንዳሉ አናውቃለን፤ ሆኖም ሁሉንም በጎነታቸውን ሲያጎላ እንጂ እንዳቸውንም በደካማቸው ሲያነሣቸው እናይም። ይህ የእግዚአብሔር ባሕርይ በውስጡ ተገልጦ በማየታችን ከመደነቅ ባሻገር ትልቅ ትምህርት እግኝተንበታል።

በዚህ መጽሐፍ መደምደሚያ ላይ ጋሽ በቄ በ 75 ዓመቱ ጌታ እንደሚወስደው ቢነግረንም፤ እኛ ግን እግዚአብሔር ዕድሜን እንዲጨምርለት፤ እንደ ኢያሱና እንደ ካሌብ ባልደከመ ጉልበት እስከ ፍጻሜ እንዲያገለግል የዘወትር ምኞታችንንም ጸሎታችንንም ነው።

የሥነ-ጽሑፍ ድህነት በሰፈነበትና ሰው በአፀደ-ሥጋ እያለ ግለ-ታሪኩን በገዛ እጁ ጽፎ ማቆየት ባልተሰማበት አገር ውስጥ ጋሽ በቄ ከፋና ወጊዎቹ አንዱ ሆኖ ስለ ወጣ ደሰታችን ወደር የለውም። ይህን መጽሐፍ የሚያነብ ሰው ሁሉ ስለ ራሱ ሳይጠይቅ፤ እሁን ያለበትን ሳይቃኝና ስለ ነገው ሳያስብ እንደማይቀር እምነታችን ጽኑ ነው።

በመጨረሻም፤ እግዚአብሔር በሰው ሕይወት ውስጥ እንዴት ጣልቃ እንደ ሚገባና በደካማው ብርቱ፤ በትንሹ ትልቅ፤ ሥራ በመሥራት ከብሩን እንደ ሚገልጽ የሚያሳየውን፤ “ጣልቃ እየገባ” የተሰኘውን ይህን መጽሐፍ ሰው ሁሉ እንዲያነብ በአክብሮት እንጋብዛለን።

ኮ/ል ከፍሌ ሰዩም እና ወ/ሮ ዘለቃ (ቃቄ) በቀለ

ሲልቨር ስፕሪንግ (ሜሪይላንድ)፤ አሜሪካ

* * *

ከጋሽ በቄና ከገኒ ጋር ከተገናኘን ይኸው እንግዲህ 26 ዓመት ሆነን። “በደንብ እንተዋወቃለን” ከምንላቸው ጥቂት ቤተ ሰቦች መካከል ናቸው። ገኒ አዲስ አበባ እያለች እቤታቸው በሄድንባቸው ጊዜያት ሁሉ ልባቸውንም ቤታቸውንም ከፍተው ነበር የሚያስተናግዱን። ቸሮችና ልብ የሚያሳርፉ ሰዎች ናቸው።

በዚህ መጽሐፍ ውስጥ የተጻፉትን ታሪኮችና ከስተቶች - ከመገናኘታችን በፊት ያሉትን በጭውውት፤ ከዚያ ወዲህ ያሉትን በአካል - ከሞላ ጎደል እናውቃቸዋለን። ይሁን እንጂ ታሪኮቹና ከስተቶቹ ሁሉ እንደዚህ የተሳሰሩና በእግዚአብሔር ጣልቃ ገብነት የተደረጉ መሆናቸውን፤ ጋሽ በቄም እንደዚህ የንባብ፤ የጽሑፍና የግጥም ሰው መሆኑን አናውቅም ነበር። የአፕል ኮምፒውተር መሥራች የነበረው ሚቹ ስቲቭ ጆብስ በአንድ የምረቃ በዓል ላይ “CONNECTING THE DOTS” በማለት በሕይወቱ ያለፉትን አርሱ ግን የእግዚአብሔር ጣልቃ ገብነት ያላላቸውን ነገሮች እስታወሰን።

አናስተውለውም እንጂ፤ እግዚአብሔር በሁላችንም ሕይወት ውስጥ ጣልቃ ይገባል። ይህንን ማስተዋል እንድንችል ይህ መጽሐፍ፤ ከእግዚአብሔር ጋር፤ በጣም ይረዳናል። በተጨማሪም መጻሕፍትን ማንበብን ልምድ እንድናደርግ፤ የእግዚአብሔርን ድምፅ እንድንሰማ፤ የሕይወታችንን ገጠመኞች መዝግብን እንድንይዝ፤ ታማኞችና ትዕግለተኞችም እንድንሆን ያስተምረናል።

ወ/ሮ አስቴር ወልደ ሚካኤል እና ዶክተር-ኢንጂነር ዳንኤል ቅጣው

በጋሽ በቀለ "ጣልቃ አየገባ" መጀመሪያ "ሰው" የሆነውን ጋሽ በቀለን አየሁ። በልጅነቱ የለበሳትን ጥብቆ ሳይቀር በዓይነ ልቡናዬ ሰበሰቡ። አላበሰኝ። የተሰደዩ ትውልድ አባላት ሆነን ሳለ በአረኝነቱ ዘመን የወላጆቹን ከብቶች አስጠበቀኝ። የአረኛ ገድሎች አብረን አደረግን። የአተራረኩ ጉልበት የሚጀምረው እዚህ ላይ ነው። ባለታሪኩ ራሱን ቀላል (ባዶ) እድርጎ፣ አንባቢን ከጎኑ ያስቀምጣል። አንደ እኩያ ዐንገት አቅፎ ያወራል፣ የሌላውን ነፍስ ከራሱ ነፍስ ጋር ያቋጥራል። ሊላቀቁት ሲሹ አንኳን ከነፍሱያ ጋ ያሟግታል። ሬይሞንድ ካርቨር (1938 - 1988) የተባለ ደራሲ "ግለ-ታሪክ የድሃ ሰው ታሪክ ነው" በሚለው አነጋገሩ ይታወቃል። ምን ለማለት አንደ ፊለን አይገባኝም ነበር።

ጋሽ በቀለ ከወሬ ፍጆታ በላይ ሊሆኑ የሚችሉ ብዙ ሰብዓዊና መንፈሳዊ ብልጥ ግናዎች አንዳሉት አውቃለሁ። ታሪኩን በብልጥግናዎቹ ጀቡኖ አቅርበልኝ ቢሆን ኖሮ በነፍሱ መቋጠሬ ቀርቶ ወደ ላይ እያንጋጠጥኩ ከእርሱ መማሩ በአሰሰቸኝ ነበር። ዝቅ ብሎ አንደ ምድጃ ዳር ትረካ ሲያዋየኝ ግን ከዐመድና ከትቢያ የሚያነሳውን፣ ሰባራ ጠጋኙን፣ ፍርስራሽ (መቃብርም) ቆፋሪውን፣ የመደረጃዎች ወዳጅ የሆነውን የጌታ እምላኬን የምሕረቱን ባሰጠግነት አሳየኝ። ይኼ ነው ባዶነት፣ ከቶስ ድኻ ልሽሽግ ቢልስ ምኑን ይሸሽገዋል!!! (በመንፈስ ድኻ የሆኑ... ብዬ ልቀጥል ነበር፤ የሰባኪዎቹን ሥራ መሻማት ይሆንብኛል።)

ጋሽ በቀለ አንደ ባለ አእምሮም - አንደ አግዚአብሔርም ሰው፣ አንዲህ ሆኖ ወደ አንባቢ መቅረቡ ወደ ፊት ሕይወታቸውን በጽሑፍ መልክ ሰሚያካፍሉን አንጋፋ አገልጋዮቻችንና የሕይወት ታሪክ ጸሐፊዎቻችን ፈር የቀደደ ይመስለኛል። ግልጽነት፣ ቀጥተኛነት፣ ሽንገላ-አልበነት፣ ኅሊናዊ ስሱነት፣ አርእያነት - ሰውነት፣ ... የተርከፈከፈበት አተራረክ ሰው ያበጃጃል - አስከ ማዶው ትውልድ ድረስ። እኔን መቼም አንጠኛል።

ረዥም ዕድሜ ለጋሽ በቀለ
ወንድሜ አለ.

ይህን መጽሐፍ ለማየት ብዙ ቁየን። ጭብጥ ሐሳቡ አንድ ሰው ከአከራሪ አማኝነት ወደ ከሀዲነት፣ ከከሀዲነትም በ"ምኑን ዐውቄነት" (agnosticism) ዐልፎ ወደ አማኝነት የተመለሰበት ታሪክ ትውስታ ነው፤ የአግዚአብሔር ጣልቃ ገብነት ደግሞ የእያንዳንዱ አርክን መሸጋገሪያ ሆኗል። የአንድ ግለ ሰብ ታሪክ ብቻ ግን አይደለም፤ የቤተ ክርስቲያንና የአገር ታሪክንም ዐቅፏል፤ የዘመን መስታዎት ነው። ጋሽ በቁ፣ "የሕይወት ታሪክህን ሰምን አትጽፍም?" ሰለው። "የሕይወት ታሪክ አንዴት በልጅነት ይጻፋል?" ይለኝ ነበር፤ ታዲያ አሁን ማርጀቱን አመነ ማለት ነው? የሆነሰ ሆኖ አግዚአብሔር "ጣልቃ አየገባ" የሚታይበትን ታሪክ መርጦ ማቅረቡን የሚነግረን፣ የአግዚአብሔር ጣልቃ ገብነት የሌለበት ምን ታሪክ እለውና ነው? ምን አባቴ ዐውቃለሁ፤ መጽሐፉን ጠይቁታ! ጸሓፊው ድካሙንና ውድቀቱን ሳይቀር አውሰቷል፤ ቁጭቱንም። በተለይ ካልተመለሱ ጥያቄዎች ጋር መኖሩን ማንበቤና "መልስ በኪስ" አለመሆኑን ማወቁ አስደስቶኛል። ለካ ጋሽ በቁ እኛ ሰፈር ነው! አንኳንም መጽሐፉን ለማግኘት ብዙ ቁየን!

ጳውሎስ ፈቃዱ

ማውጫ

ይድረስ ለአንባቢዎች መግቢያ	17
ምዕራፍ አንድ - ዐሥር አስጨናቂ ቀኖች ለባት ዓመታት ወደ ኋሊት "አታደርገውም!" ከዚያ በፊት፤ ዐሥራ ለባት ዓመት "አኔን ላክኝ!" ለምን ይህን ያህል ዘመን? አንቢተኛነትስ አልነበረም? ጥሪው እየጠራ መጣ ምን የሚሉት ፓስተር? ያ ሁሉ ኢንቬስትሜንትሳ?	21 23
ምዕራፍ ሁለት - ከአክራሪነት ወደ አክራሪነት ያላዋቂ አክራሪ አለማወቅ አይደበቅ ሳያምኑት ይከፍታል? ዓርብ ዕሮብ "የተነቃነቀ ጥርስ" ከህደትንም ለካ ይካኑታል? "አደንዛዥ ዕፅ"	63
ምዕራፍ ሦስት - "ሳያደጉ ማደግ ..." ዱር ውስጥ አይደለን አንዴ? "ምን ዐውቄን" ተዋወቅሁት ናቲ እና ቶሚም? ነፍስማ ነፋስዋ	97
ምዕራፍ አራት - ማለስለስ እና ማንኳኳት በልጅነት ወራት "ሃታ እሳ" ትብብሩ እና መዝሙሩ	115

ገርማማ ንዋይ፤ የማለስለስ አገልጋይ? ሆሊይውድም፤ ከፊልሞች ባንዳንዶቹ ዘፋኞች ዘማሪዎች "እናንተ 'ማታዩኝ'፤ አኔም 'ማላያችሁ' ያልተሞተባቸው ሞቶች በክቡር ሚኒስትር ሳይቀር አያነብ አንባቢ "ያባራሪው ያለህ ... !"	
ምዕራፍ እምስት - ገነት ገባች ተራክቧዊ ተዓቅቦ የስላሊት ሚስት ባንተ ያላረፈ፤ ምኑን ዓረፈ? ጸሎት! ለሁለተኛ ጊዜ!! ዶሪስ እና ብራያን ፋርገር ተከትሏት ገባ? ወይስ አስከትሏት? ይህም ሁሉ ሆኖ? "ፍልስፍና ፍርስራሽ ላይ" ለመመስከርም በስላሊት?	149
ምዕራፍ ስድስት - ሻካሮቹ ሽግግሮች አብዮታዊት ኢትዮጵያ "አልሰሜን 'ግባ!' በለው" ካሣ እና አስካለ "አስመሳዩ እና አደገኛው ጴጌጤ" "አበትናችኋለሁ!" ዴሞክራሲያዊት ኢትዮጵያ እየተነሡ ያሉ ጥያቄዎች በሥነ መለኮቱም ሳይቀር የሚዛናዊነት ያለህ!	187
ምዕራፍ ስባት - ገነት ወጣች እያለማመደኝ ነበር አንዴ? የሚያስገርሙ ጥንቃቄዎች የማይመለሱ ጥያቄዎች አንዴት እስቀድሞ ሳይናገር? የሚጠረጥሩ ጥርጣሬዎች	231

የማይፈጸሙ ተስፋዎች
ተምራክለሁም፤ አልተማርኩምም
የማይመረጡ አማራጮች
የገነት ሌጋሲዎች

ምዕራፍ ስምንት - ጣልቃ እየገባ
በትንሹም በትልቁም
የሙሉ ወንጌል አማኝ
ጴጥሎፍሎስአዊ ክርስቲያን
ጥቂት ቃላት
የጨነገፈው የዕርቅ ሂደት
መዋገዝቅ
የግዱ ዕርቅ
"ኖርማላይዜሽን ኮሚቴ"
ለመታረቅም ምክንያት ለሚሹ
ክፍተቱስ ተዘጋ?

265

ምዕራፍ ዘጠኝ - "ልብማ ልባሙ"
ስንት ዓመት ቢኖር?
ምን ቢሠራበት?
ፍጥሞ
ዕለተ ልደት፤ ዕለተ ሞት
የሚናገር አግዚአብሔር
ሰባት ወጣ፤ ሰባት ገባ
ሲያበቃ፤ በጣልቃ

321

አባሪዎች

345

ይድረስ ለአንባቢዎች

ወዳጄ መጋቢ በቀለ ለዚህ ለአራተኛው መጽሐፉ FOREWORD (መቅደም) እንድጽፍለት በጠየቀኝ ጊዜ ወዲያውኑ “እሺ” አላልኩትም ነበር። ወዲያውኑ “እሺ” ያላልኩበትን ምክንያትም በትክክል አላውቀውም። ምናልባት መቅደሙን እንድጽፍለት የጠየቀኝ ረቂቁን ሳያስነብብኝ በፊት ስለ ነበረ ይሆናል። መጽሐፉ MEMOIR (ትውስታ) እንደ ሆነ ገና ሲጀምረው ጀምሮ የነገረኝ ቢሆንም፤ በውስጡ ምንና ምን እንደ ያዘ ግን አላውቅም ነበር። ስለዚህም ዝርዝሩን ስለማላውቀው ጉዳይ በቅድሚያ ቃል መግባቱ አስፈርቶኝ ሲሆን ይችላል። ምናልባትም ከጸሐፊው ጋር ላለፉት 32 ዓመታት የቅርብ ወዳጆች ስለ ሆንን፤ የምጽፈው መቅደም ሐቀኛነት (OBJECTIVITY) ቢጎድለውስ? ከሚል ሥጋት የተነሣ ይሆናል። ወይም ደግሞ ከዚህ በፊት መቅደም ጽፌ ስለማላውቅ ብቻ ሊሆንም ይችላል።

መጋቢ በቀለ ምንም ዓይነት ግፊት አላደረገብኝም። ለውሳኔ ሳልቸኩል ጊዜ ወስጄ እንዳስብብኩና እንድጽፈዋለትም ብቻ ነበር ያሳስበኝ። በእውነትም ነገሩን ለጥቂት ቀናት በውስጤ አገላበጥኩት። ሳልጽፈዋለትም አልቀረሁም። እግዚአብሔር ዕድሜውንና ዕድሉን ሰጥቶ ለዚህ ካበቃን፤ ለመጋቢ በቀለ “ትውስታ” መቅደም ለመጻፍ ከእኔ የሚሻል ማን ይኖራል? ብዬ አሰብኩ። ከዚያም ፈቃደኛነቴን ገስጥኩለት። ፈቃደኛ በመሆኔ ሁለታችንም ነበርን ደስ ያለን። በተለይም እኔ የመጽሐፉን ረቂቅ ካነበብኩ በኋላ ደስታዬ በጣም ጨምሯል። ምክንያቱም መጽሐፉን ከጠበቅሁት በላይ ጥሩ ሆኖ ስለ አገኘሁት ነው። ይህችን ጽሑፌን “መቅደም” ሳይሆን፤ “ይድረስ ለአንባቢዎች” ያልኳትም በዚሁ ምክንያት ነው። ስለ መጽሐፉ ብቻ ሳይሆን፤ ስለ አንባቢዎቼና ስለ ጸሐፊውም ጭምር ስለምናገርባት።

በሥነ ጽሑፉና በቋንቋው ረገድ እንደ ቀደመት መጽሐፎቼ ሁሉ የተዋጣለት ቢሆንም፤ ይኸኛው መጽሐፉ ግን ግል-ታሪክ በመሆኑ በይዘቱ ከቀደመት ይለያል። እንደኛ፤ ስለ ግል ሕይወቴና በአገልግሎቴም ስላጋጠመት ጉዳዮች በግልጽነትና ደግሞም በድፍረት ጽፏል። ይህም መጋቢ በቀለን ከዚህ በፊት

ከማውቀውም በላይ እንዳውቀውና ከማከብረውም በላይ እንዳከብረው አድርጎኛል። ሁለተኛም፤ በመጽሐፉ ውስጥ ያየሁት የእግዚአብሔር ታላቅነትና ታማኝነት በእውነት አስደንቆኛል። በብዙ የማውቀው ሲመስለኝ የነበረው ሰው፤ በሕይወቴና በአገልግሎቴ እግዚአብሔርን የማደንቅባቸውንና የማመለጥንባቸውን፤ ከዚህ በፊት የማላውቃቸውን ብዙ ምክንያቶች ነው በዚህ መጽሐፉ የጨመረልኝ።

ሦስተኛ፤ መጽሐፉ በተለይ ለወጣቶች በጣም እንደሚጠቅም ተረድቻለሁ። ወጣቶች ደቀ መዛሙርት ከሚሆኑባቸው መንገዶች መካከል እንዴት ቀድመዋቸው በዚህ መንገድ የተጓዙ ሰዎችን ታሪክ በማንበብ ነው። ይኸኛው ባለ ታሪክ ደግሞ ብዙ ወጣቶች በመድረክ አገልግሎቱ የሚያውቁትና የሚወዱትም ሰው ነው። ይህ ሰው ግን ለመሆኑ ማን ነበር? አሁንስ ማነው? ከትናንት እርሱነቱ ወደ ዛሬው ማንነቱ እንዴት ተሸጋገረ? መጋቢ በቀለ በዚህ መጽሐፉ ውስጥ ስለ ግል ሕይወቴና ስለ አገልግሎቴ ሁላችንም የማናውቃቸውን የእግዚአብሔርን ጣልቃ ገብነቶች፤ የራሱንም ደካማ ጎኖች፤ በፍጹም ግልጽነት በመተረክ ለነዚህ ጥያቄዎች መልስ ይሰጣል።

ይህም ብዙ ወጣቶች እግዚአብሔር በእንድ ሰው ሕይወት እንዴት እንደሚሠራና እንዴትስ ያንን ሰው ገንዘቡ እንደሚያደርገው ከቅርብ ርቀት እንዲያዩ ዕድል ይሰጣቸዋል። ከእግዚአብሔር ጸጋ ውጭ የሰው ብርቱ ያለመኖሩን፤ ይልቁንም ለከበረው መዝገብ ማስቀመጫነት የተመረጠው ዕቃ ተሰባሪው ሸክላ የመሆኑን እውነትነት ይገነዘባሉ። ብዙዎችም ከሌላ ከማናቸውም ምክንያት ይልቅ ከዚህ እውነት የተነሣ ብቻ ስለ ራሳቸው በእግዚአብሔር መታመንን ይማራሉ። ትውስታውን ሲጽፍ፤ የመጋቢ በቀለም ምኞት - እግዚአብሔርን ከማከበር ቀጥሎ - ይኸው ነው የሚመስለኝ። እንደ ተመኝ ወም በዚህ መጽሐፉ ይህንን ካተረፈ፤ እስከ ዛሬ በነበረው የመድረክ አገልግሎት ካተረፈው ይልቅ የበለጠ አተረፈ አላለሁ።

ከሚያነሳቸው ግል-ታሪካዊ መጻሕፍት ከፍተኛውን ጥቅም የሚያገኙት ሰዎች፤ በእኔ አስተያየት፤ ቀደም ሲል ባለ ታሪኩን ወይም ስለ ባለ ታሪኩ፤ በመጠኑም ቢሆን፤ ዕውቀት ያላቸው ሰዎች ናቸው። ይህንን አጋጣሚ በመጠቀም፤ ወዳጄን መጋቢ በቀለን በተመለከተ ጥቂት ነገሮችን ለአንባቢያን መግለጽ

አፈልጋለሁ። መጋቢ በቀለ ብዙ ነገሮችን የሚያውቅ፣ ጥሩ ሰባዚ፣ ጥሩ አስተማሪና ከብዙ ሰዎችም ጋር መልካም ግንኙነት ያለው አገልጋይ እንደ ሆነ የሚያውቁት ሁሉ የሚስማሙበት ይመስለኛል። የዚያኑ ያህል ደግሞ፣ ቆቅ (ጦርጣሪ፣ ብልጥ) ወይም የሚጠቅመውን ነገር ከሩቅ እያስተዋሰ በሰልት የሚንቀሳቀሰ ሰው አድርገው የሚያዩትም አንዳሉ ዐውቃለሁ።

እውነት ነው መጋቢ በቀለ ሰለ ብዙ ነገሮች የሚያውቅና የሚተነትን ሰው ነው። አኗኗሩ ግን ከዚያ ይለይብኛል። ይህ አባባሌ በትክክል ይገልጻል እንደ ሆነ እርግጠኛ አይደለሁም እንጂ፣ ምንም እንደማያውቅ ሰው ይሆንብኛል ማሰቱ ነው። ለምሳሌ ከሰው ጋር የሚያያይዘው ምንም፣ ከእግዚአብሔር ጋር የማያያይዘው ደግሞ እንድም ጉዳይ የለውም። በአመለካከቱ እዎንታዊ የሆነው እና ሁኔታዎችን ሁል ጊዜም በበጎ ጎናቸው በኩል ማየት የሚቀናው ከዚህ የተነሣ ይመስለኛል። ምድራዊ ነገር ብዙ የማያጓጓውም በዚሁ ምክንያት መሆን አለበት። ይህ ባሕርይ በዚህ መጽሐፍ ውስጥ በብዙ ይስተዋላል። እንደዚህ ዓይነት ምስክርነት እንድሰጥ አልተጠየቅሁም። ከራሴም ጋር እየተሟገትኩ ነው ይህንን የጻፍኩት። ትውሰታውን የሚያነብቡ ሰዎች ስለ ጸሐፊው ይህንን ቢያውቁ ይጠቅማቸዋል ብዬ ስላሰብኩ ነው ሳላስፈቅድ ይህንን ለመጻፍ የደፈርኩት። ይቅርታ፣ በቄ!

በእኔ እምነት፣ እግዚአብሔር በበቀለ ወልደ ኪዳን ሕይወት የሚሠራው ሥራ ገና አላለቀም። እርሱንና አኛንም የሚያሰደንቁን ነገሮች ገና በሕይወቱና በፊቱ ያሉ ይመስለኛል። ስለዚህም ይህንን መጽሐፍን ጽፎ ቢጨርሰውም እንኳን ከሕትመት ግን እንዲያዘገየው ደጋግሜ አሳስቢው ነበር። እርሱ ግን “እግዚአብሔር እስካሁን ያደረገልኝን ልናገርና እንተ እንደምትለው ወደፊት የሚሆን ሌላ ነገር ካለ አሉ በጊዜው ይታያል” በሚለው ሐሳብ ስለ ጸና፣ መጽሐፉ ታትሞ ይኸውና ከእጃችን ገብቷል። መልካም ንባብ።

በዛብህ ወርቅነህ

መግቢያ

ይህች፡ ላለመጻፍ ('ጽ' ትጠብቃለች) በብዙ የታገለችች መጽሐፍ ናት - ገና በእሳብ ደረጃ ሳለች ጀምሮ። ተጽፋ እስከ ተጠናቀቀችበትም ጊዜ ድረስ። ምናልባት ታትማ ከእንባቢዎች እጅ እስከምትገባም ጊዜ ድረስ ገና ትታገለች ይሆናል።

የምትታገለች ያለ ምክንያት አይደለም። "ስው፥ በተለይም ደግሞ ከርስቲያን ሰው፥ እንዴት ስለ እራሱ ይጽፋል?" የሚለው እንደኛው ምክንያት ነው። አንዳንዶች እንደሚጻፍላቸው፥ አንዳንዶች እንደሚጽፉ፥ አንዳንዶችም መጻፍ ወይም ማሰጻፍ እንዳለባቸው ዐውቃለሁ። የእኔ ምድብ ግን እንደዚህ ካሉት ሰዎች መካከል አይደለም።

ለወሬ የሚመቼ ነገሮችም አሉ። ነገሮቹ እግዚአብሔር ለከብሩ የሠራቸው ናቸው። ሆኖም ለጸሐፊው፥ በተለይም ደግሞ ለኢትዮጵያዊው ጸሐፊ፥ በሰዎች ፊት የሚያዋርዱት ይመስሉታል። "እርሱ ሊልቅ፥ እኔ ግን ላንሰ" የሚለው መንፈሳዊ መርሕ - ሕይወቱ ቀርቶ ቋንቋውም እንኳን - ይተናነቀዋል። ሁለተኛው ምክንያት።

"ዘመኑ አልቆ የለም ወይ? ጌታስ ሊመጣ በደጅ አይደለም ወይ? በፊታችን ያለችውን ይህችን እጅግ አጭር ጊዜ ትውስታችንን በማውሳት እና/ወይም በማንበብ እንዴት እናባከናት?" የመጨረሻው ምክንያት።

በትግሉ ለማሸነፍ እና መጽሐፏን ጽፎ ለመጨረስ እራሴን የምሞግትባቸው ጠንካራ ምክንያቶች አሰፈልገውኛል - "መጽሐፏ ስለ እኔ አይደለችማ! ... መጽሐፏ ትንግርት ስለ አረገልኝ ስለ እግዚአብሔር ናታ! ... 'እግዚአብሔርን አመስግኑ፤ ስሙንም ጥሩ፤ ሥራውንም በሕዝቦች መካከል ግለጡ። ተቀኙለት፤ ዘምሩለት፤ ድንቅ ሥራዎቹንም ሁሉ ተናገሩ' ተብሎ ተጽፏል! እርሱ በጄኔራሎቹ ብቻ ሳይሆን፥ በተራ ወታደሮቹም ጭምር የሠራው ትንግርታዊ ሥራ ሞልቷል! 'ለማይታወቀው ወታደር' (TO THE UNKNOWN SOLDIER) የሚባሉ ሐውልቶችም በጦርነት ባለፉ በብዙ አገሮች ውስጥ ተተክለዋል!" የመጀመሪያው ምክንያት።

ገደረገልኝ ከዚያ ሁሉ ቸርነት ውስጥ ጥቂቱን እንኳን እንደመሰከርለት ዕድል እንዲሰጠኝ ለብዙ ዓመታት ለምጅዋለኋ! "ለምኑ፥ ይሰጣችኋል" ያለው እርሱ፥ ጸሎቴን ሲመልሰሳ! ማለቴ ሁኔታዎችን ሲያመቻቸልኝላ! እየደጋገመ "ጸፍ!"፥ "ጸፍ!" ሲለኝላ! መንፈሴንም ሲያነሣሣላ! ሁለተኛው ምክንያት።

በመጽሐፏ የሚመከሩ፥ የሚማሩ፥ የሚጽፍኑ እና የሚታነጹ ሰዎችስ ይጠፋሉ? "እንግዲህ እነዚህን የመሳሰሉ ብዙ ምስክሮች እንደ ደመና በዙሪያችን ነሉልን ... " ተብሎ የተጻፈው ስለ እነዚያ ብቻ ነውን? በእውነት ስለ እኛስ ጭምር አይደለምን? ሦስተኛው ምክንያት።

አንዳንድ ወንድሞችም "እባክህን ግለ-ታሪክ ብጤ ነገር፥ ሕይወት ሕይወት የሚሸት ነገር ጻፍ" አያሉ ጎትጉተውኛል - ምን ልጽፍ እንደምችል እንኳን በቅጡ ሳያውቁ። አራተኛው ምክንያት።

ከምክንያቶቹ ሁሉ በላይ ግን፥ "የጸጋ ሁሉ አምላክ" እርሱ አበረታኝ እና ጸኅኩ። ከብር ሁሉ ለእርሱ፥ ከዘላለም እስከ ዘላለም ይሁን። አሜን።

መልካም ንብብ።

በቀለ ወልደ ኪዳን (መጋቢ)

ምዕራፍ አንድ

ዐሥር አስጨናቂ ቀኖች

ቅዳሜ፥ መስከረም 20 ቀን 1993 ዓ.ም.፥ ከሰዓት በፊት ፓስተር መርዕድን ቦሌ እውሮፕላን ማረፊያ ላደርሰው ተገናኘን። ወደ አስራኤል ይበርራል። ትናንትና ምሽት ላይ ነበር ጠዋት አንድመጣ እና እውሮፕላን ማረፊያ እንዳደርሰው የጠየቀች። እየሄድን አያለ -

"ሰለረኛነት አገልግሎት ተመርጠሃል፤ መሪዎች ሰሞኑን ጠርተው ያነጋግሩሃል፤ አንተንም ቢሆን ጌታ ሳይናገርህ የቀረ አይመስለኝም" አለች። አኔም -

"አንተ ችግሪን ታውቀዋለህ አይደለም ወይ? እኔ ትዳሩ የፈረሰበት ሰው እኮ ነኝ፤ የእግዚአብሔርን ቤት ማስተዳደር አልቻልንም" አልኩት።

"እስቤቢታለሁ፤ እንደኛ አልተፋታችሁም። ሁለተኛ ከዐቅምህ በላይ ሆኖብህ እንጂ አንተ ፈልገኸው የሆነ ነገር አይደለም" አለች። በዚሁ ተለያየን።

በዚያው ዕለት ከሰዓት በኋላ ፈረንሳይ ሌጋስየን ባለው የጸሎት ቤታችን አገልግሎት ነበረች። አገልግሎቱን ጨርሰን እና ስለኔም ተጽልዋልኝ ሰንወጣ። ከአገልጋዮቹ አንዱ "ለአንተ መልእክት ያላት አንት አለች፤ ልታነጋግርህ ትፈልጋለች" አለች።

"አሺ" አልኩት እና ከአንዲት አንት ጋር አገናኘኝ።

"ቅድም ሲጸለይህ ሳለ በራህድ ሦስት ቋጦችን አይ ነበር ... የመጀመሪያው የቆየ፤ በጌታ ፊት ብዙ ያለቀሰከበት ነው ... ሦስቱም ቋጦች ግን ተፈቱ" አለችኝ።

እንደ ጴጥሎስጤአዊ ክርስቲያን፤ በእርነት አገልግሎት አንደሚያምንም ክርስቲያን - ቋጦች፤ ቀንበር፤ ዕንቅፅልሽ፤ አስራት - እና ከመሳሰሉት ቃላት ጋር ትውውቅ ብቻ ሳይሆን፤ ትንቅንቅም ኖሮኝ ያውቃል። "የምን ቋጦር ነው እሱ?" ብዬ ዐውቃለሁ ማለቴ ነው። "ቀራንዮ ያልፈታው ቋጦር አለ አንዴ?"

"በኢየሱስ 'አዎን' እና 'አሜን' ያልሆነ (2ቆሮ 1፥18-20) ዕንቅፅልሽ ገና ቀርቷል አንዴ?"

ጴጥሎስጤአዊው ክርስትና ልምምዳዊ ነው። ከ25 ዓመት በፊት ስተዋወቀው የተማረከኹት ከዚህ ተጨባጭ ጎኑ የተነሣ ነበር። እየቆየሁ እና አስተምህሮ አዊ ጎኑን እየተረዳሁ ስመጣ ደግሞ፤ የተማረከሁለት ያ ተጨባጭ ጎኑ፤ ውበቱ ብቻ ሳይሆን ተግዳሮቱም ጭምር እየሆነ አግኝቼዋለሁ - እስከ ዛሬም ድረስ። ተግዳሮትነቱ ግን ክርስትና ልምምዳዊ ጎን ያለው ከመሆኑ ላይ አልነበረም። ተግዳሮትነቱ በአስተምህሮአዊው እና በልምምዳዊው ጎኖቹ መካከል መጠበቅ ያለበትን ሚዛን መጠበቁ ቀላል ሆኖ ካስመገኘቱ ላይ ነበር።

"ሚዛን ያለ መጠበቅ ችግር ደግሞ እጅግ እርቃችን በሆነው በሰማያዊው ጉዳይ ይቅርና፤ እጅግ ቅርባችን በሆነው በምድራዊውም ጉዳይ፤ ምናልባት ሁላችን ንም፤ ሁልጊዜ እያንገዳገደ ያለ ነገር ነው። ለምሳሌ በኤፍግሚውና በፖለቲካው ጉዳይ "ቀኝ" እና "ግራ" ጎኖች ብቻ ሳይሆኑ፤ "ቀኝ እከራሪ" እና "ግራ እከራሪ" (FAR RIGHT AND FAR LEFT) የሚባሉ ጎኖች ጭምር አሉ አይደል? ከቶውንም በሁለቱ ጎኖች መካከል ያለው ውጥረት የዴሞክራሲያዊው ሥርዓት በጎ እና አስፈላጊ ጎን አንደ ሆነ ተደርጎ ይቆጠር የለም? አይ፤ ሚዛን ያለ መጠበቅ ችግር የሕዝብ ክርስቲያኑ እንጂ የክርስትና ሊሆን አይችልም።

ስለዚህም ልምምዳዊው ክርስትና እስከ እግዚአብሔር ሙላት ሁሉ ልክ ደርሶ ለመሞላት ቢደፍር፤ ከአስተምህሮአዊው ክርስትና እያፈነገጠ አይደለም። ወይም ደግሞ በዔድን ገነት በተጀመረ፤ የሞት እና የሽረት በሆነ፤ ጦርነት ውስጥ አንደ ተሰለፈ፤ የሚዋጋው እውነተኛ ጠላት፤ የሚያዋጋውም እውነተኛ እዝማች አንዳለው ቢያምን የኢየሱስን "አዎንነት" እና "አሜንነት" እያሳነሰ አይደለም።

እና ቋጦር አለ ማለት ነው? አንግዲህ "ወፍ አንደ አገሯ ትጮክለች" አሉ። የሲሞንን "ስንሰለት" (ሐዋ. 8፥23)፤ የጳውሎስን "መውጊያ" (2ቆሮ. 12፥7)፤ የጢሞቴዎስን "የሆድ ሕመም" (1ጢሞ. 5፥23) ምን ብለን አንጥራቸው? የእነዚህኞቹን ያህል የከበዱ ባይሆኑም፤ እኛም መላ የምናጣላቸውን አንዳንድ ችግሮቻችንን ምን ብለን አንጥራቸው? የእኔው ለዛሬ "ቋጦር" ተብሏል። እኔም ተቀብዬዋለሁ።

ከምንም የበለጠ ለረዥም ጊዜ በጌታ ፊት ያለቀስኩት ስለ አገልግሎት ጉዳይ ነው። ይህ ቋጠሮ ከሰዓት በፊት ፓስተር መርዕድ “... መሪዎች ሰዎችን ጠርተው ያነጋግሩሃል ...” ከሚለኝ የአረኛነት አገልግሎት ጋር የተያያዘ ይሆን እንዴት? ከሆነ እግዚአብሔር አንዴት እድርጎ ይሆን የሚፈታው? ምክንያቱም እሱ ቋጠሮ ከሌላ ቋጠሮ ጋር የተቋጠረ ነው። ይህ ሌላ ቋጠሮ ደግሞ የትዳሬ ጉዳይ ነው። የመጀመሪያውን ቋጠሮ ያህል ባይሆንም፤ ይኸኛውም ቋጠሮ ብዙ ዓመታትን አስቆጥሯል። ሁለተኛው ቋጠሮ እሱ መሆን አለበት። ሦስተኛው ቋጠሮ ምን እንደ ሆነ እስከ ዛሬም ድረስ አልገባኝም።

ሰዎችን ለተጠራለት የሙሉ ጊዜ አገልግሎት ለመስየት መንፈሳዊ ሥልጣን ያለው በቤተ ክርስቲያን አጅ ነው። ቤተ ክርስቲያንም ይህንን ሥልጣኗን የምትተገብረው በሽመቻቸው መሪዎቿ እማካይነት ነው። እነርሱም በጸሎት እና እጆችን በመጫን ሥርዓት ሰዎችን በጌታ ለተጠራለት አገልግሎት ይለያሉ። በአዲስ ኪዳን ውስጥ በተደጋጋሚ የምናየው ይህንን ነው። የመጀመሪያዎቹ ዲያቆናት በተሾሙ ጊዜ (ሐዋ. 6፡1-6)፤ በርናባስ እና ጳውሎስ ለተጠራለት አገልግሎት በተለየ ጊዜ (ሐዋ. 13፡1-3)፤ ጢሞቴዎስ በተለየ ጊዜ (1ጢሞ. 4፡14)። የመለየቱ ሥነ ሥርዓት ሐዋርያቱ በወከሷቸው አገልጋዮች እማካይነት በተከናወነ ጊዜም (1ጢሞ. 5፡22)። እጅ በመጫን ሥርዓት ውስጥ የመንፈስ ቅዱስ ኃይል እና የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች አጅ ወደ ተጫኝነት ለው ይተላለፋሉ (ማር. 16፡18፤ 2ጢሞ. 1፡6)።

በብሉይ ኪዳንም ዘመን እንኳን ቢሆን፤ እሠራሩ እንደዚሁ ነው የነበረው። ለምሳሌ ሙሴ ኢያሱን በሾመ ጊዜ (ዘኁ. 27፡18-23)። በብሉይ ኪዳን ዘመን የመለየቱ ሥራ አብዛኛውን ጊዜ ይከናወን የነበረው “ቅብዐ ዘይት” በመቀባት ነበር። ለምሳሌ ሳሙኤል ሳኦልን እና ዳዊትን ባነገሣቸው ጊዜ (1ሳሙ. 10፡1፤ 16፡13)። የይሁዳ እና የእስራኤል ሽማግሎችም ዳዊትን ቀብተው በላያቸው ባነገሡት ጊዜ (2ሳሙ. 2፡4፤ 5፡3)። ቅብዐ ዘይቱ የመንፈስ ቅዱስ ምሳሌ ነው። በአዲስ ኪዳንም ዘመን ቢሆን ለዚሁ ጉዳይ በአገልግሎት ላይ የሚውልበት ጊዜ አለ (ያዕ. 5፡14)።

ጌታ ኢየሱስ ራሱም ቢሆን ወደ አገልግሎቱ የገባው በጊዜው መንፈሳዊ ሥልጣን ባለው በመጥምቁ ዮሐንስ እጅ በመጠመቅ ነበረ (ማቴ. 3፡13-17)። ዮሐንስ እጁን አልጫነበትም፤ ቅብዐ ዘይትም አላፈሰሰበትም። ይሁን እንጂ

ከውሃው እንደ ወጣ ወዲያውኑ ሰማይ ተከፍቶ የእግዚአብሔር መንፈስ በላዩ ሠውረዱ፡ “በእርሱ ደስ የሚለኝ ...” የሚል ድምፅም ከሰማይ መምጣቱ፤ ለአገልግሎቱ የተለየበትን የዚያን ሥርዓት በእግዚአብሔር ፊት ተቀባይነት ማግኘት ያረጋግጣል።

የቤተ ክርስቲያን መሪዎች አገልጋዮችን ሲሾሙ የሚከተሏቸው መጽሐፍ ቅዱሳዊ የሆኑ መመሪያዎች አሏቸው። ተሾሞሚው ሰው ለዚያ አገልግሎት በእግዚአብሔር ተጠርቷል ወይ? ተሾሞሚውን ሰው ለዚያ አገልግሎት ብቁ የሚያደርገው የተገለጠ ጸጋ አለው ወይ? ተሾሞሚው ሰው ቀደም ሲል በዚያ አገልግሎቱ የተገለጠ ፍሬ ታይቶበታል ወይ? ተሾሞሚው ሰው የቤተ ክርስቲያን መሪዎች አንዲያሟሉ የሚጠበቁባቸውን መስፈርቶች ያሟላል ወይ? እነዚህ መስፈርቶች በብዙ የአዲስ ኪዳን ከፍሎች ውስጥ፤ በተለይም ደግሞ በዘኁ. 1፡1-3 ጠሞቴዎስ ምዕራፍ 3 እና በቲቶ ምዕራፍ 1 ውስጥ ተዘርዝረዋል። እስተምህራዊ፤ ሥነ ምግባራዊ፤ አስተዳደራዊ እና ማኅበራዊ ይዘት አላቸው።

የእኔ ችግር አንግዲህ እዚህ ላይ ነው። እኔ በኛ ጢሞቴዎስ 3፡4-5 ላይ “... የዝብ ቤተ ሰቡን በአግባቡ የሚያስተዳድር ሊሆን ይገባል። አንድ ሰው የራሱን ቤት ማስተዳደር ካላወቀበት የእግዚአብሔርን ቤተ ክርስቲያን እንዴት አድርጎ ሲጠበቅ ይችላል?” የሚለውን መስፈርት አላሟላም። ትዳሬ ጥቂት ለማይባሉ ሃሙታት እየተንገራገጨ ቆይቶ፤ ከጥቅምት ወር 1988 ዓ.ም. ወዲህ ግን ፈጽሞ ፈርሷል። ቀደም ሲልም ጀምሮ ገንት የምትኖረው ከኢትዮጵያ ውጭ ስለ ነበረ፤ በዙሪያዬ ያሉ ሰዎች የሆነውን ነገር የሚያውቁበት መንገድ አልነበራቸውም። እኔ እርስዎም ብንሆን ከጥቂት የቤተ ሰባችን አባላት ጋር ካልሆነ በስተቀር ከሌላ ከማንም ጋር አላወራነውም። ምንስ ተብሎ ይወራል? የምሥራች አይደል። ፓስተር መርዕድ “... እንደኛ አልተፋታችሁም ...” ሊለኝ የቻለው በዚህ ምክንያት ነው።

ሙቼም ለትዳር መፍረስ ኃላፊነቱ የሁለቱ ባለ ትዳሮች ነው። አሁን ጥያቄው፤ እንደዚህ ያለሁትን ሰው ቤተ ክርስቲያን “መጋቢ” አድርጋ ትሾመኛለች ወይ? ነው። ጥያቄው አሉ ብቻ ግን አይደለም። ለእኔ ከሱ ይልቅ የከበደኝ፤ እኔስ እሺ ብዬ አሾምላታለሁ ወይ? የሚለው ጥያቄ ነው። ከመሰከረም 20 እስከ 29 ድረስ ያሉት ዐሥር ቀናት በእነዚህ ጥያቄዎች፤ በመልሶቻቸውና መልሶቻቸው በሚያስነሟቸው እንደምታዎች በአጅጉ የተጨነቅሁባቸው ነበሩ።

ከብዙ ዓመታት በፊት ጆን ሪድ በተባለ እሜሪካዊ ጋዜጠኛ የተጻፈ “ዓለምን ያንቀጠቀጡ ዐሥር ቀናት” የተሰኘ መጽሐፍ አንብቤ ነበር። መጽሐፉ የሚያወራው አንድ ጎርጎሳውያኑ አቆጣጠር በኅዳር ወር 1917 በልጅቤኮች በፔትሮግራድ (በኋላ ሌኒንግራድ) ሥልጣን በተቆናጠጡባቸው ዐሥር ቀናት ውስጥ ስለ ተፈጸሙ ከለተቶች ነው። ሌኒን ስለዚያ መጽሐፍ በጻፈው መቅደም “... የዓለም ሠራተኞች ሁሉ ሊያነቡት የሚገባ መጽሐፍ ... በሚልዮኖች ቅጆች ታትሞ እና በሁሉም ቋንቋዎች ተተርጉሞ ላየው የምወደው መጽሐፍ ...” ብሎለታል።

የእኔዎቹ “ዐሥር አስጨናቂ ቀናች” እንደዚያ የሚባልላቸው አይደሉም። ቢያንቀጠቅጡም አንኳን፤ እኔት ብቻ ነው። ምንድነው ማድረግ ያለብኝ? ጌታስ ምን እንዳደርግ ነው የሚፈልገው? መጸለይም፤ ማሰብም፤ እስከ አሁን የተጓዘኩትን ጉዞ ሁሉ ወደ ኋላ ተመልሼ መመርመርም፤ ነበረብኝ።

ሰባት ዓመት ወደ ኋሊት

ቅዳሜ፤ ህዳር 11 ቀን 1986 ዓ.ም። በጊዜው በነበረው አጠራር፤ የአዲስ አበባ ሙሉ ወንጌል እማኞች ቤተ ክርስቲያን “ሀ” መዘምራን የአዳር ጸሎት ነበራቸው። የአዳር ጸሎቱ የሚካሄደው በኮሎኔል ከፍሌ ሥዩም ቤት ሲሆን፤ በአግዚአብሔር ቃል እንዳገሰግላቸው ደግሞ እኔን ጋብዘውኝ ነበር። አገልግሎቴ ወደ እኩለ ሌሊቱ ላይ ሲጠናቀቅ “ለጋሽ በቂ እንጸልይለታለን” ተባለና እኔን በመከከላቸው አድርገው፤ እነርሱ በዙሪያዬ ከብ ሠርተው፤ ሁላችንም ተንበረከከን። አየጸለይን እያለ ዘማሪ (አሁን መጋቢ ዶክተር) በድሉ ታንቁ እያየው ያለውን ራዲዮ ተናገረ። ወደ ቤቴ ከተመለስኩ በኋላ በማስታወሻ ደብተሬ ላይ ለእኔ አንደ ገባኝ አድርጌ የጻፍኩት፤ ለተነሣሁበት ጉዳይ እስፈላጊ ያልሆነው ተቀንሶለት፤ እንዲህ ይነበባል -

... ቀጣና ሁለት ይወስደኛል ... የዱሮው የቤተ ክርስቲያን ሕንጻ፤ ከዋናው በር ከፍ ብሎ ካለው ግድግዳ ላይ የሆኑ ጡቦች ወልቀዋል ... ስለዚህም ግንቡ ተቦድሷል ... እና ከዚህ የተነሣ የተፈጠረ ከፍተኛ አያለሁ ... በዚያ ከፍተኛ አማካይነት ከውስጥ ሰዎች ይወጣሉ፤ ከውጭም ችግሮች ይገባሉ ... ከፍተኛ መድፈን ይፈለጋል ... እንዲደፍኑት ተፈልገው የሚመጡት ግን ሰዎች ናቸው ... ሰዎቹ የሚመጡት በአራት ዙር ነው፤ ሆኖም በአራቱም ዙሮች በመጡት ሰዎች ከፍተኛ አይደፈንም ...

በመጨረሻ ላይ ጋሽ በቂ ይመጣል ... ‘ይህ ምንድነው?’ ብዬ ስጠይቅ የተሰጠኝ መልስ ... ብዙ ከሞከሩ በኋላ፤ ከመንገዳቸው ከጠገቡና ከደከሙ በኋላ፤ ይፈልጉሃል ... አንተም ትገባለህ ... ከፍተኛም ይደፈናል ... ማዕበሉና ሹኩቱ ሁሉ ጸጥ ይላል ...

የሚል ነው።

አገልግሎትን በተመለከተ ከዚያ ቀን በፊት ብዙ መልእክቶች ለምቼ የማውቅ ቢሆንም፤ የዚያን ቀኑ መልእክት ግን በይዘቱ ከዚያ በፊት ከሰማኝቸው መልእክቶች ሁሉ ለየት ያለ ሆነበኝ። ከዘማሪ በድሉ ጋር አንድ መሥሪያ ቤት ውስጥ አብረን እንሠራ ስለ ነበረ፤ ለኛ ዕለት ጠዋት ሥራ ለንገባ ወደ ቢሮዬ እስጠራሁት እና እነጋገርኩት።

“... ሐሰተኛ ነቢይ ነህ እያልኩህ አይደለሁም ... ለእኔ አንደ ገባኝ ከሆነ ግን በትዳሜ ማታው ራዲዮ ውስጥ ያየኸው ያ ከፍተኛ የመጋቢ ወይም የሽማግሌ ቦታ ነው ... እኔ ደግሞ እንደኛ የሙሉ ጊዜ አገልጋይ ስለምሆን ሽማግሌ አልሆንም፤ ሁለተኛም የእንዲት አጥቢያ ቢተ ከርሰቲያን መጋቢ ሆኜ እራሴን አይቼው እላውቅም፤ ጌታም መጋቢ እንደምሆን አልተናገረኝም ... አንተ ያንን ራዲዮ ከየት አመጣኸው?” አልኩት። በድሉ ጉዳዩን እላካበደውም -

“ጋሽ በቂ ... እትጨነቅ ... ራዲዩ ከአግዚአብሔር ከሆነ ይመጣል ... ካልሆነ ደግሞ ይቀራል” ብቻ አለኝ። እኔም ስጠይቀው ተጨንቄ አልነበረም። ራዲዩን እኔ የተረዳሁበት መረዳት ከእርሱ መረዳት ጋር ይስማማ ወይስ አይስማማ አንደ ሆነ ለማወቅ ነበር። እርሱ ግን ራዲዩን እራሱ የተረዳበትን መንገድ ለመግለጽም ሆነ ወይም የእኔን መረዳት ለማስተካከል ምንም ሙከራ አላደረገም። መልሱም መንፈሳዊ እና ትክክለኛ ነበረ። የሆነ በራሱ ወይም በጸጋ ሥጦታው የመተማመን ነገር አየሁበት። ደስ አለኝ፤ በውስጤም ባረከሁት። ልቤ ከማረፉም የተነሣ ነው መሰለኝ ነገሩን ወዲያውኑ ከውስጤ አወጣሁት። ነገሩም በእውነት ከውስጤ ወጣ - እስከ ... አ! እሱን ግን ስንደርሰበት።

“አታደርገውም!”

የካቲት 24 - 27 ቀን 1991 ዓ.ም። የአዲስ አበባ ሙሉ ወንጌል እማኞች ቤተ ክርስቲያን የጀማ ለብከተ ወንጌል በአዲስ አበባ ስቴዎዬም አካሄደች። አንዳ

ንጹቻችንን “ጀማ ሰብከተ ወንጌል” የምንለው “ከሩሴድ” በሚለው ቃል ላለመጠቀም ነው። በቃሉ መጠቀም ያልፈለግነው ቃሉ የሚያጭረው “የመስቀል ጦርነት” የተባለ፣ ጥሩ ያልሆነ ትዝታ ለላለ ነው። የአማርኛ እቻ ውም ይህንን ያህል ጥሩ ቃል ሆኖ አይደለም። አንዲያው “ቢቸግር” ነው። የተፈለገው “ብዙ ሰዎችን ዒላማ ያደረገ የወንጌል ሥርጭት” (MASS EVANGELISM) ወይም “የሜዳ ላይ የወንጌል ሥርጭት” (OPEN AIR EVANGELISM) ለማለት ነው። እነዚህ ደግሞ በአገራችን ገና በቅጡ አልተለመዱም።

ቤተ ክርስቲያኒቱ በራሰዋ አንደዚህ ያለ ከተማ-አቀፍ የሆነ የወንጌል ሥርጭት አንቅስቃሴ ለማድረግ ስትነሣ የመጀመሪያ ጊዜዋ በመሆኑ፣ በአገልጋዮችዋ እና በምዕመናኗ ዘንድ የተፈጠረው የደስታ እና የመነሣነት ስሜት የተለየ ነበረ። አገልጋዮች ሁሉ በተለያዩ ግብረ ኃይሎች ተከፋፍለው ለብዙ ወራት ዝግጅት ሲያደርጉ ሰንብተዋል። ልጆች፣ ታዳጊዎች፣ ወጣቶችና ጎልማሶች ለሁለት ሳምንታት ያህል በከተማዬ ለምለክርነት ተሠማርተዋል። ቀኑ ቀረብ እያለ ሲመጣ በሥዕል የተደገፉ ማራኪ ማሰታወቂያዎችም በኢትዮጵያ ቴሌቪዥን እና ሬድዮ ተነግረዋል።

ዋናው አገልጋይ ከአሜሪካ የመጡት ዶክተር ሳሚይ ፐቲት ሲሆኑ፣ ከኢትዮጵያ ደግሞ የቤተ ክርስቲያኒቱ አገልጋዮች አብረናቸው ነበርን። በእስታድዬሙ አገልግሎት 4,150 ሰዎች ጌታን ተቀብለው የውሳኔ ካርድ ሞልተዋል። ብዙ ለዎች ከሕመማቸው ተፈውለዋል። ብዙዎችም ከአጋንንት አስራት ተፈትተዋል። ቀደም ሲል በነበሩት የሁለት ሳምንታት የምዕመናን የምስክርነት ጊዜ ደግሞ በእስታድዬሙ አገልግሎት የውሳኔ ካርድ የሞሉትን ሦስት አጥፍ ያህል ሰዎች ጌታን እንደ ተቀበሉ ሪፖርት ተደርጎልናል። በተለይ የልጆቹ ምስክርነት ብዙ ዎችን አለደንግጦ ነበር። “ደግሞ እናንተን ሳክብን! ምን ሊመጣብን ይሆን?” ሲሉ የተደመጡ ጎልማሶች ነበሩ።

በዚህ አገልግሎት ውለጥ የአኔ ሚና አገልጋዮችን እና ምዕመናንን ሁሉ ለወንጌል ሥርጭት ለመቀሰቀስ የተቋቋመውን ግብረ ኃይል ማስተባበር ነበር። ለነገሩ አንዳንድ ጉዳዮች ባለቤት ሳይበጅላቸው ቀርቶ እንዳይረሱ ለመጠንቀቅ ካልሆነ በስተቀር፣ የዚያን ጊዜው የሕዝቡ መነሣነት የማንንም ማስተባበር የሚሻ ዐይነት አልነበረም። በሰፍራው ተገኝቶ የመዝጊያውን ፕሮግራም የዘገበው የኢትዮጵያ ቴሌቪዥን ቃለ መጠይቅ ሊያደርግልኝ ጠየቀኝ። እኔም

የግብረ ኃይሎቼን ሁሉ አገልግሎት የሚያስተባብር ሌላ ሰው ከአኔ በላይ ስላለ፣ ቃለ መጠይቁን ለማድረግ ትክክለኛው ሰው እርሱ እንጂ እኔ አንዳይደለሁ አስረዳሁ።

የቴሌቪዥኑ ሰው ግን “ቃለ መጠይቅ ማድረግ የምፈልገው ከአንተ ጋር ነው” አሰኝ። ከሰውዬው ጋር በመከራከር የማጠፋው ጊዜ አልነበረኝም። የመሪዎች ቦርድ ሰብሳቢ እና የግብረ ኃይሎቼም ሁሉ ዋና አስተባባሪ ወደ ሆነው ወደ ፓስተር መርዕድ ሄድኩና ነገሩን ነገርኩት። እርሱም ያለ ምንም ማቅማማት ቃለ መጠይቁን ማድረግ አንደምችል ነገረኝ። የእርሱን ፈቃድ ካገኘሁ በኋላ ቃለ መጠይቁን አደረግን። የኢትዮጵያ ቴሌቪዥንም የራሱን ዘገባ እና የአኔን ቃለ መጠይቅ በምሽት ፕሮግራሙ አየር ላይ አዋላቸው።

ከዚያ ቀጥሎ በነበረው ሳምንት ይመስለኛል ወንድም ደረጃ አበበ ደወለልኝና በእርሱ አዘጋጅነት የምትታተመው “ሕይወት” መጽሔት በሚቀጥለው አትሚ ሰለ ጀማው ሰብከተ ወንጌል ዘገባ ይዛ እንድትወጣ ማሰባቸውን ነገረኝ። ከዘገባው ጋር በተያያዘ የሚፈልጓቸውን መረጃዎች በተመለከተም ከአኔ ጋር ቃለ መጠይቅ ማድረግ አንደሚፈልጉ ገለጸልኝ። “ሕይወት” አንጋፋ፣ በጊዜ ውም በጣም ተወዳጅ እና ተነባቢ የሆነች የጌጃ ቃለ ሕይወት ቤተ ክርስቲያን መጽሔት ነበረች።

እና የሚፈልጉትን መረጃ ለመሰጠት ደስተኛ ሆንኩለት። ቃለ መጠይቁን በተመለከተ ግን ትክክለኛው ለው እኔ አለመሆኔን አስረዳሁት። እንደ የኢትዮጵያ ቴሌቪዥኑ ሰውዬ፣ ደረጃም ‘እሻፈረኝ’ አለኝ። እኔም አንደገና ወደ ፓስተር መርዕድ ሄድኩ። ፓስተር መርዕድም “አንተ ለምንድነው አንደዚህ ባጣ የምታበዛው?” የሚል ዐይነት ነገር ተናገረኝ እና አንደገና ያለ አንዳች ማትማማት ፈቀደልኝ። መጽሔቷም ዘገባዋን እና የአኔን ቃለ መጠይቅ ይዛ መጋቢት 18 ቀን ወጣች።

የኢትዮጵያ ቴሌቪዥኑን እና የሕይወት መጽሔቱን አጋጣሚዎች አዚህ ላይ ያነሣኝቸው፣ ከዚህ ቀጥሎ ለማነሣው ነገር ዳራ ስለሚሰጡልኝ ብቻ ነው። “ነገርን ነገር ያነሣዋል” ይባል የለ? በዚያ የጀማ ሰብከተ ወንጌል የቤተ ክርስቲያኒቱ አገልጋዮች እና ምዕመናን እጅግ ደለ እንደ ተሰኙ ከላይ ገልጫለሁ። አላቤ ከተጠነሰሰበት ጊዜ አንሥቶ አገልግሎቱ እስከ ተጠናቀቀበት ጊዜ ድረስ የሕዝቡ የልብ ትርታ አሉ ብቻ ሆኖ ነበር።

በጊዜው፡ በገንዘቡ፡ በዕውቀቱ፡ እንዲያው እግዚአብሔር በሰጠው ጸጋ ሁሉ፡ ሳይሳተፍ የቀረ ሰው ያለ አይመስለኝም - ከልጅ አስከ ዓዋቂ፡፡ እኔም ከተመደብኩበት ግብረ ኃይል ውጭ አስፈላጊ በመሰለኝ ወይም የተከፈተ በርባገኝሁበት ሁሉ ዘው ዘው ብያለሁ፡፡ በአንዳንዶቹ በሮች ዘው ያልኩት ተጠይቄ ነው፡፡ ሳልጠየቅ ዘው ያልኩባቸው በሮችም እርግጠኛ ነኝ አይጠፉም፡፡ እንደዚያ በማድረጌም የተሠነዘረብኝ ወቅላም ሆነ ወይም የተፈጠረ ሌላ ችግር እልነበረም፡፡

ዕሑድ፡ መጋቢት 19 ቀን 1991 ዓ.ም፡፡ ከአስታድዬሙ ፕሮግራም ቀጥሎ በነበረው ሳምንት የጀማውን ሰብከተ ወንጌል ለመገምገም አገልጋዮች ሁለት ጊዜ ተገኝተናል፡፡ ዛሬ ከሰዓት በኋላ የተገናኘው ወርጎዊ የሆነ የአገልጋዮች ሰብሰባ ስለ ነበረን ነው፡፡ በዕለቱ የተገናኘበትን አጅንዳ አከናውንን ወደ ቤታችን ስንመለስ፡ እኔን ቤቴ ያደረሰኝ ወንድም ደመላሽ አይሸሸም ነበር፡፡ የመኖሪያ ሰፈራችን ይቀራረባል፡፡ ባልተቤቱ ሰፊ ጌታም አብራው ነበረች፡፡ የሰዓት ወሬአችን ስለ ነበረው የጀማ ሰብከተ ወንጌል የሆነ የሆነ ነገር እየተባባልን ነበር የምንሄደው፡፡ በመሐሉ ሰፊ ጌታ -

“ለምን አንተን ፓስተር እያደርጉህም?” ትለኛለች፡፡

“ለምን አልሸ?” ስል አጠይቃታለሁ፡፡ የሆነ የሆነ መልስ ትሰጠኛለች፡፡ ዝም አልኳት፡፡ እቤቴ ስደርስ ግን ልብሴን አወላልቄ እና ፒጃማዬን ለብሼ በቀጥታ ወደ ጸሎት ነው የሄድኩት፡፡ የሰፊ ጌታ ንግግር በጣም አሳዝኖኝ ነበር፡፡ እና ተንበረከኩና -

“ጌታ ሆይ! ሰፊ ጌታ ‘ለምን ፓስተር እያደርጉህም?’ የምትለኝ ምን ለማለት ፈልጋ ነው? ... ሹመት የምፈልግ ሰው መስያት ነው እይደለም? እኔ በጀማው ሰብከተ ወንጌል ወቅት እዚህም እዚያም ዘው ዘው ያልኩት ሥራው እንዲቀላጠፍ ብዬ ነው ... ሹመት ፈልጌ እይደለም ... ቴሌቪዥኑም፡ መጽሔቱም ሳይ የታየሁት ተገድጄ፡ ከዐቅሜ በላይ ሆኖብኝ ነው ... እንዴት እንደዚህ ገመተኝኝ?”

አልኩት፡፡ ደግሞ አሰብ አደረግሁና -

“እንዴ? ... ሰፊ ጌታ ምን አጠፋች? ... በቅርብዋ ስላገኘችኝ ነው በግልጽነት የነገረችኝ ... እንጂ ሌሎች ብዙዎች ሰዎች ... እንደ ሰፊ ጌታ

በቅርባቸው ሊያገኙኝ ያልቻሉ ሰዎች ... እንደዚሁ ገምተውኛል ማለት ነው ... ያደረግሁትን ሁሉ ... የቴሌቪዥኑንም፡ የመጽሔቱንም ... አራሴን ለማስተዋወቂያ እንዳደረግሁት መሰሏቸዋል ማለት ነው ... አዝናለሁ ...”

ስል ጨመርኩበት፡፡ ቀጠልኩናም -

“እንዴ? ምን ይታወቃል? ‘የሰው ልብ ከሁሉ ይልቅ ተንኮለኛ’ ነው ብለሃል ... ተንኮለኛው ልቤ አታልሎኝ ቢሆንስ? ... ያ ሁሉ ዘው ዘው ሳይታወቅኝ በእውነት ለታይታ ያደረግሁት ቢሆንስ? ... ለሹመት ፍለጋ የተደረገ ቢሆንስ?”

ወደሚል፡ የራሴን ተነሣሽነት ምክንያት ወደ መጠየቅ ተሸጋግርኩ፡፡

ጸሎቴን ለጌታ በጽሑፍ ያቀረብኩባቸው ብዙ ጊዜያት በሕይወቴ አሉ፡፡ በተጥታ በጽሑፍ የጸለይኩባቸው ጊዜያት ማለቴ ነው፡፡ ይኸኛውን ግን እንደዚያ እይደለም የጸለይኩት፡፡ በቴፕም አራሴን አልቀረጽኩትም፡፡ ብዙዎቻችን ብዙ ጊዜ እንደምናደርገው ድምፄን አለምቼ በንግግር ነው የጸለይኩት፡፡ ስለዚህ ከዚህ በታች በትዕምርተ ጥቅስ ውስጥ ያስቀመጥኩትን ጸሎት ቃል ቢቃል እንደዚያ መጸለዬን እርግጠኛ እይደለሁ፡፡ ሆኖም የጸሎቴ ቅርጹም ሆነ ይዘቱ አሁን እንዳለቀመጥኩት ለመሆኑ ምንም ጥርጥር የለኝም፡፡

“ጌታ ሆይ! እውነት ሰዎቹ እንደሚሉት ነኝ ወይ? ያደረግኩትን ሁሉ ያደረግኩት ‘ዕወቅኝ፤ ፓስተር አድርጉኝ’ ለማለት ነው ወይ? አንተ ምን ትላለህ?”

አልኩት፡፡ እግዚአብሔር ለጸሎቴ ከመቅጽበት መልስ ሲሰጠኝ ካየሁባቸው በቀጥር በጣም ውስን ከሆኑ ጊዜያት አንዱ ያ ቀን ነው፡፡ ጥያቄውን ከአፌ ባወጣሁበት በዚያው ቅጽበት፡ መልሱ ወደ ልቤ መጣ -

“እኔማ ነግሬህ የለም ወይ?”

“ምኑን?”

ወዲያውኑ የዘማሪ በድሉ ራእይ ታወለኝ፡፡ ከ“ታወለኝ” ይልቅ “ታየኝ” ብል ሳይሻል አይቀርም፡፡ ለመጀመሪያ ጊዜ - ከአምስት ዓመታት፡ ከአራት ወራት እና ከሰባት ወይም ከሰምንት ቀናት በኋላ፡ “... ነግሬህ የለም ወይ?” ማለት ምን ማለት እንደ ሆነም አብሮ ገባኝ፡፡

በኢንግሊዝኛ ቋንቋ "YOU DON'T MEAN IT!" ብዬ ከተንበረከከሁበት ተፈናጥሬ ተነሣሁ። ጮክ ብዬ ነው የተናገርኩት። "አታደርገውም!" ወይም "የምርህን ሊሆን አይችልም!" ወይም "አትለኝም!" እንደ ማለት ነው።

"እገልግሎት ጥቅሙ ለራሴ ነው" - በአገልጋዮች ዙሪያ ብዙ ጊዜ የሚለማ አባባል ነው። እውነት ነው። ሌሎችን ለናገለግል በተዘዋዋሪ አራላችንን እያገለገልን መሆኑን እኔም አምንቢታለሁ። እንደዚያ ባደረግን ጊዜ ሁሉ በውስጣችን የሚፈሰሰው የደስታ ስሜትም ነገሩ እውነት ለመሆኑ ምስክር ነው። እነዚያ "ከፉ" ዓመታት ዐልፈው፤ በኢትዮጵያም የከርስቶስ ወንጌል በአደባባይ የሚታወጅበት ዘመን መጥቶ በዐይኖቼ ለማየት በመብቃቴ፤ እኔም እራሴን እጅግ በጣም ዕድለኛ ሰው እንደ ሆንኩ አድርጌ ቆጥሬዋለሁ። በዚያ የጀማ ለብከተ ወንጌል እገልግሎት ውስጥ መሳተፍ በመቻሌ ደግሞ ልገልጸው ከምችለው በላይ በጣም ደስ ተለኝቻለሁ። እግዚአብሔርንም በእጅጉ አመለግኜዋለሁ።

እሁን የተሰማኝ ግን ደስታ ሳይሆን ድንጋጤ ነው። የደነገጥኩት ጨርሶ የረሳሁት እና በፍጹም ያልጠበቅሁት ነገር ስለ ሆነኝ ሊሆን ይችላል። ወይም ደግሞ ቤቴ እና ሕይወቴ ከተመሳቀሉብኝ ገና ሦስት ዓመት ከአምስት ወር ገደማ ስለ ነበረ ሊሆንም ይችላል። "ሦስት ዓመት ከአምስት ወር? ... እጭር ጊዜ መሆኑ ነው እንዴ? ... በዚህን ያህል ጊዜ ውስጥ፤ ሰው ከደረሰበት ከማንኛውም ዐይነት ከፉ ነገር ቢሆን እንዴት አያገግምም? ..." ሊባል ይችል ይሆናል። ለዚህ ጥያቄ እሁን መልስ መስጠት እያስፈልገኝም። አንባቢው መጽሐፉን እያነበበ ወደ ማግባደዱ ሲደርስ፤ መልሱን እራሱ ያገኘዋል።

ከዚያ በፊት፤ ዐሥራ ሰባት ዓመት

ከደርጋዓለም ተዛውረን ወደ ዲላ የመጣነው በሐምሌ ወር ኢጋማሽ 1968 ዓ.ም. ላይ ነው። ከዕለተ ዕሑዶቹ በአንደኛው እኔና ገነት ያመለከነው በአዋሳው (አሁን ሐዋሳ) ፊላደልፊያ (አሁን የሕይወት ብርሃን) ቤተ ክርስቲያን ነበር። ከሐዋሳ ነድተን አመሻሹ ላይ እቤታችን ሰንደርስ ወንጌላዊ (በኋላ መጋቢ) ጻድቁ አብዶ እና ወንድም አዳነ ገብሬ ቁጭ ብለው ሲጠብቁን እገኘናቸው። እኔ በጊዜው ማስታወሻ (DIARY) የመያዝ ልምድ ስላልነበረኝ፤ ያች ዕለተ ዕሑድ መቼ እንደ ነበረች በጣም እርግጠኛ መሆን አልቻልኩም። ዝርዝሩን በምዕራፍ ስምንት ውስጥ አመለከብታለሁ።

ከወንጌላዊ ጻድቁ ጋር ይርጋዓለም እያለን እንተዋወቃለን። ከሚያገለግልበት ከባሌ ጎባ ሙሉ ወንጌል እማኞች ቤተ ክርስቲያን በመምጣት እገልግሎን ያውቃል። ከወንድም አዳነ ጋር ደግሞ ጅማ ተማሪዎች ሆነን እንተዋወቃለን። ከዐሥራ አምስት ዓመታት በፊት እኔ ሳውቀውም፤ አዳነ የፕሮቴስታንት እምነት ተከታይ ነበረ። እኔ ደግሞ በዚያን ጊዜ አክራሪ ኦርቶዶክስ ነበርኩ። ወንድም አዳነ ያንን አለታውሶ ነው መለለኝ፤ የመጣው ወደ እኔ መኖሪያ ቤት መሆኑን ሲረዳ ተገረመ። እና በመደነቅ፤ በመተቃቀፍ እና በመሳላም የታጀበ ሞቅ ያለ ሰላምታ ተለዋወጥን።

ተቀምጠን ትንሽ እንደ ተጨዋወትን ገነት ሻይ እንዲቀርብልን አደረገኝ። ለሻዩ ተመለማኛ፤ "እሜን" ብለን፤ ካንነበስንበት ግን ገና ቀና ከማለታችን በፊት፤ ወንድም አዳነ ከፍ ባለ ድምፅ "ሃሌ ሉያ!" አለና በልሳን መናገር ጀመረ። እኔ ደነገጥኩ፤ ልቤ ለገጥቅ አለ። በልሳን የተናገረበት ጊዜ ምናልባት ከዐሥራ አምስት ሴኮንዶች የሚበልጥ አይመስለኝም። ከጨረሰ በኋላ አርሱም እኛም እንደ አቀረቀርን ዝም ብለን ለሌላ ዐሥራ አምስት ሴኮንዶች ያህል የቆየን ይመስለኛል። የእኔ ውስጥ የልሳኑን ትርጉም እየተጠባበቀ ነበረ። የሌሎቹም እንደዚያው ይመስለኛል።

ገነት እና እኔ ጌታን ካገኘን በዚያን ጊዜ ሁለት ዓመት በቅጡ እልሞላንም። ገነት ከጥቂት ወራት በፊት በመንፈስ ቅዱስ ተጠምቃለች። በልሳን ትናገራለች፤ በልሳንም ትዘምራለች። እስከ ዛሬም ድረስ፤ በእርሷው ዐይነት ሰው በልሳን ሲዘምር አልሰማሁም። ሜሎዲው እና ሪትሙ የመዝሙር መሆናቸውን ለይቼ ሰማወቅ የሚያለችለኝን ያህል ስለ ዜማ ዐውቃለሁ ስማለት እደፍራለሁ። በነገሩ በጣም ከመደነቅ የተነሣ በጸሎቷ ውስጥ በልሳን ለትዘምር በቴፕ የቀረጽኳት ጊዜም ነበረ።

እኔ ገና ነኝ። ቢሆንም እግዚአብሔር ሕዝቡን በልሳን እና በትርጉም የሚናገርባቸው ጊዜያት እንዳሉ ሁለታችንም እናውቃለን። ለዚህ ነው ወንድም አዳነ በታይል በልሳን ተናግሮ ከጨረሰ በኋላ፤ በጸሎት መንፈስ ውስጥ እንደ ሆነን ጸጥ ብለን በቆየንባቸው ጥቂት ሴኮንዶች፤ የእኔ ውስጥ ትርጉም እየተጠባበቀ የነበረው። ሆኖም ትርጉም አልነበረም።

የበለጠ ደነገጥሁ። ወንድም አዳነ ትርጉሙን ያልተናገረው መልእክቱ የቁጣ ስለ ሆነ ይሆናል ብዬ እስብኩ። እግዚአብሔር ከተቆጣ ደግሞ፤ ሊቆጣ

የሚችለው ከእኔና ከገነት በስተቀር አዚያ ካለው መካከል በሌላ በማንም ላይ ሊሆን አይችልም ብዬም ገመትኩ። ሰምን እንደዚያ አንደ ገመትኩ አላውቅም። ምናልባት የቀሩት ሁለቱ አገልጋዮች ስለ ሆኑ ይሆናል። አገልጋዮች “መላእክት” መሰሰው ይታዩን በነበረበት የትኩስ ፍቅር እና የመዳን ደስታ ወቅት ውስጥ ነበርን። ወንድም አዳነ ትርጉሙን ያልተናገረው፣ ነገሩ በጣም ከባድ ስለ ሆነ እስፈርቶት መሰለኝ። እና ተጨነቅሁ።

ሻያችንን እየጠጣን ትንሽ ተጨዋወትን። አዳነ በትምህርት ቤት ስለሚያውቀው ማንነቱ እንሥቶ አንዳንድ ነገር ተናገረ። ተሳታፊነትን። በዚህ ሁሉ ውስጥ ግን የእኔ ልብ በመካከላችን በጋይል በተነገረው እና እስከ አሁን ትርጉሙን ባላውቅነው የልሳን መልእክት ላይ ነበር። ሁለቱ አንግዶች “ደኅና አደሩ” ብለውን ሊሄዱ ሲነሡ፣ ገነት እና አኔም ተከትለናቸው ከቤት ወጣን። በዚህ ጊዜ ቀስ ብዬ ወንጌላዊ ጻድቁን ወደ ኋላ አስቀረሁትና -

... ወንድም አዳነ የቅድመን መልእክት ያልተረጎመው እግዚአብሔር በእኔ እና በገነት ላይ ስለ ተቆጣ መናገሩ ከብዶት ይመስለኛል ... እኛ ግን ቁጣም ቢሆን ብንሰማውና ማስተካከል ያለብንን ነገር ብናስተካከል ይሻለናል ... ለምን ይደብቀናል? ... እባክህን ትርጉሙን እንዲነግረን ለምንልን

ስል ተማጠንኩት። ወንጌላዊ ጻድቁ ሊያረጋጋኝ በብዙ ሞከረ። “ ... የቁጣም ቢሆን የሌለ፣ እኔ በአካባቢው በአገልግሎት ላይ ሰላሳሁ ሰላኔ ይሆናል አንጂ ስለናንተ አይሆንም ... እትጨነቅ ...” እስከ ማለት ደረሰ። እኔ ግን አልሰማሁ ትም። ወንድም አዳነ እና ገነት ከእኛ በቅርብ ርቀት ቆመው እየተነጋገሩ ነበሩ። ወንጌላዊ ጻድቁ ወንድም አዳነን ከገነት ዞር አደረገውና ለብቻው እነጋገረው። ብዙም ሳይቆይ ደግሞ ወደ እኔ ተመሰሰና “ትርጉሙ አልተሰጠኝም” አንዳለው ነገረኝ።

መልሱ እንዲያውም ሌላ ጥያቄ ፈጠረብኝ።

... ትርጉሙ አልተሰጠኝም? ... እንዴት? ... ምን ማለት ነው? ... እኛ እንድናውቀው የሚፈልገው ነገር ከሌለው በስተቀር፣ እግዚአብሔር ዝም ብሎ ይናገራል? ... ያለ አንዳች ምክንያት? ...

ሁለቱን እንግዶች “አደሩ” አላልኳቸውም። የት እንዳረፉ አንኳን አልጠየቅኳቸውም። ሁለት የማውቃቸው ሰዎች፣ የእግዚአብሔር ሰዎች፣ እኔ

ወደምኖርበት ከተማ መጥተው፣ በእንግድነት ወደ ቤቴ ገብተው፣ በሌላሁበት ተተምጠው ሲጠብቁኝ ቆይተው፣ በማታ፣ ምናልባትም የሰዓት እላፊ በነበረበት ሁኔታ፣ “ደኅና አደሩ” ብለውን ወጥተው ሲሄዱ፣ ዝም ብዬ አየኋቸው። የዚህን ያህል ነበር የዞረብኝ ማለቴ ነው።

ይህ ከሆነ ከጥቂት ሳምንታት በኋላ፣ ወንድም አዳነ ለመንግሥት ሥራ እንደ ገና ወደ ዲላ መጣ። ከሥራ ሰዓት ውጭ ስልክ ደወለና እቤት መሆናችንን አረጋግጦ ወዲያውኑ መጣ። የሞቀ ሠላምታ ተለዋወጥን። ሠላምታው ጋብ አንዳለ፣ ገነት እንደ ባልተቤትነቷ እንግዳ ለማስተናገድ ወዲያ ወዲህ ልትል ስትነሣ፣ ወንድም አዳነ ከለከላት። “በመጀመሪያ እንጸልይ፤ እስቲ መጽሐፍ ቅዱስ አምጡልኝ” አለን። መጽሐፍ ቅዱስ መጣ።

የዘጠኝ ዓመቷ ራሐልም፣ ከአለታ ወንዶ ጀምሮ አብሮን ይኖር የነበረው ወንዱ ሠራተኛችን ደገፋ እና ሌቴ ሠራተኛችንም (አሁን ስሟ ጠፍቶኛል) ተጠሩና መጡ። ወንድም አዳነ ጸላየ እና ከእግዚአብሔር ቃል አካፈለን። ሲጨርስ ሁላችንም ለጸሎት ተንበረከክን። ጥቂት እንደ ጸላይን፣ ያ ከጥቂት ሳምንታት በፊት ሰምቼው የነበረው ልሳን አሁንም መጣ። መቼም እርግጠኛ ልሆን አልቻልንም እንጂ፣ ልሳኑ ያው ቀደም ሲል የሰማሁት ልሳን ነው የሚመሰለኝ። ማን ያውቃል? ይሆንም ይሆናል።

ልዩነት ቢኖረው የአሁኑ ልሳን ትርጉም ያለው መሆኑ ነው። እንደ ባልና ሚስት፣ ለግላችን የሆነ ትንቢት (PERSONAL PROPHECY) ሲመጣልን፣ ገነት እና እኔ የመጀመሪያ ጊዜአችን ነበር። አልጻፍኩትም፤ ቡቴፕም አልቀረጽኩትም። ሆኖም ይህ ከሆነ አሁን፣ ማለትም “ዐሥር አስጨናቂ ቀናት” ባልኩት ወቅት፣ ሐያ አራት ዓመታት ያሰፉ ቢሆንም፣ ፈጽሞ አልረሳሁትም። የተባለውን ነገር ቃል በቃል በትክክል አስታውሳለሁ። ሌላው ቀርቶ በዚያ ሦስት ጉበረትነቱ የኢትዮጵያ ንግድ ባንክ በነበረው የመኖሪያ ቤታችን ሳሎን ውስጥ የነበርነው ስድስት ሰዎች፣ የተንበረከክንበትን ቦታ ሳይቀር በትክክል አስታውሳለሁ።

“ድምፄን እየሰማችሁ ብትከተሉኝ እመራችኋለሁ። ገና ብዙ ሰዎችን በእናንተ በኩል ወደ ቤቴ አስገባለሁ። ለዚህ አስነሥቻችኋለሁ።” ይኸው ነው። አጭር ልሳን፤ አጭር እና ግልጽ ትርጉም፤ ቢቃ። ጸሎቱን ጨርሰን ገና ቁጭ እንዳልን፣ ጸጥታውን የሰበርኩት እኔው ነበርኩ።

"አሁን የመጣው መልአክት ለማን ነው?" ሰል ወንድም አዳኝን ጠየቅሁት።

"መንፈስ ቅዱስ በውስጡ ስሚመሰክርለት ሰው ነው።" የወንድም አዳኝም መልስ በጣም አጭር እና ግልጽ ነበር።

ይህ መልአክት የመጣው በቁጥር ከአንድ በላይ በሆንን ሰዎች መካከል ነው። "አየሰማችሁ"፣ "ብትከተሉኝ"፣ "አመራችኋለሁ"፣ "በእናንተ በኩል"፣ "አስነሥቻችኋለሁ" የሚሉት ቃላት የተነገሩት በብዙ ቁጥር ነው። ተናጋሪውን ቀንሼ፣ በዚያ ከነበርነው አምስት ሰዎች መካከል፣ በቁጥር ከአንድ በላይ ሆነው እያሉ ነገር ግን በአንድነት የሚጠቀሱ ሰዎች እነ ማን ሊሆኑ ይችላሉ? ብዬ አስቤአለሁ። "ከእኔ እና ከገነት በስተቀር ሌላ እነ ማንም ሊሆኑ አይችሉም" ከሚል መደምደሚያ ላይ ነው የደረሰኩት።

አሁን ግን ገነት አብራኝ የሰችም። ምን ማለት ነው? ቀድሞውንም ተናጋሪው አግዚአብሔር አልነበረም ማለት ነው? ወይስ ገነት እና እኔ፣ ወይም ከሁለታችን አንዳችን፣ "... ድምጹን እየሰማችሁ ብትከተሉኝ ..." የሚሰውን ቅድመ ሁኔታ ሳናሟላ ቀርተናል ማለት ነው? ወይስ? ... ወይስ? ... ሌሎችም ተያያዥ የሆኑ ብዙ ጥያቄዎች። ነገር ግን ሁሉም መልስ የሌላቸው ጥያቄዎች።

“እኔን ላከኝ”

ዕሑድ ጥር 07 ቀን 1970 ዓ.ም። ይህ ቀን የአዲስ አበባ ሙሉ ወንጌል አማኞች ቤተ ክርስቲያን ወርንዊ ስብሰባ ቀን ነው። ስብሰባው የሚካሄደው በእንጦጦ መካነ ኢየሱስ ቤተ ክርስቲያን ነው። የአዲስ አበባ ሙሉ ወንጌል አማኞች ቤተ ክርስቲያን ከ1968 ዓ.ም. ጀምሮ፣ እንደ ተለመደው፣ በሰደት ላይ ነች። ሆኖም በየወሩ የመጀመሪያ ዕሑድ ከሰዓት በኋላ የተበተነውን ምዕመኗን አንድትሰበስ ብበት የእንጦጦ መካነ ኢየሱስ ቤተ ክርስቲያን የራስዋን የመስብሰብያ አዳራሽ ትሰቅቅላት ነበር።

የዚህ ወር የመጀመሪያ ዕሑድ የዋለው ጥር 7 ቀን ነው። ከሰዓት በኋላ ሰደተኞቹ የሙሉ ወንጌል ምዕመኗን እንጦጦ ተገኙ። ገነት እና እኔም ለመጀመሪያ ጊዜ በአዲስ አበባ ሙሉ ወንጌል አማኞች ቤተ ክርስቲያን ስብሰባ ላይ ተገኘን። ከዲላ ተዛውረን አዲስ አበባ የገባነው ባለፈው ታሕሣሥ ወር ውስጥ ሲሆን፣ ስለ ስብሰባው የነገረን ወንድም (አሁን መጋቢ) ዓባይ ኃይሉ ነበር።

ስብሰባው ሞቅና ደመቅ፣ ዝማሬውም ነፍሱን ከምድር የሚያላቅቅ፣ ወደ ጽርኅ እርያም የሚመነጥቅ ዐይነት ነበረ። እንደዚህ ለመሰለው ስብሰባ እና ዝማሬ ገነት እና እኔ ሙሉ በሙሉ እንግዳ አይደለንም። በሐዋላው የሕይወት ብርሃን ቤተ ክርስቲያን አይተነዋል። ገነት “በሾኔ ኮንፈረንስም” ላይ አይታዋለች። ሰባኪው ማን፣ ስብከቱም ስለ ምን፣ እንደ ነበረ አሁን ትዝ አይሉኝም። በጣም ትዝ የሚለኝ የጸሎት ጊዜው ነው። በቁጥር ወደ አምስት መቶ የሚገመት ሕዝብ ቆሞ፣ ድምፁን ከፍ አድርጎ፣ በአንድነት ወደ እግዚአብሔር ይጮኽ ነበር። በእንደዚህ ዐይነቱ “ጩኸት” የተሰናከልኩበት ጊዜ ነበረ። እንደዚያ የሆነው ግን ከሁለት ተኩል ዓመታት በፊት ነው።

እንደዚያ እየተጸለየ እያለ ነው፣ አንዲት እጎት ከሌሎቹ ይልቅ ከፍ ባለ ድምፅ በልሳን መናገር የጀመረችው። ወዲያውም የእርስዋ ድምፅ ከፍ፣ የጉባዔው ድምፅ ደግሞ በዚያው መጠን ዝቅ እያለ ሄደና የሚሰማው የእርስዋ ልሳን ብቻ አስከሚሆን ድረስ ቤቱ ጸጥ አረጭ አለ። ልሳኑ ረዥም የነበረ ይመስለኛል። ልሳኑ ሊያልቅ፣ በልሳን ተናጋሪዋ እጎት በኩል ይሁን ወይም በሌላ እጎት በኩል አላውቅም፣ ትርጉም መጣ።

እንኳን ሕዝቡን የማላውቀው እኔ፣ በቤተ ክርስቲያኗ ውስጥ ነባር የሆነ ሰውም ቢሆን ኖሮ ቀና ብሎ ተናጋሪው ሰው ማን እንደ ሆነ ሰማየት ድፍረቱ የሚኖረው አይመስለኝም። አንዳች አስደሳች እና አስፈሪ ድባብ በጉባዔው ላይ ወድቆ ነበር። “የእግዚአብሔር ክብር” ሲባል የሰማሁት ነገር ይህ ይሆን? ተናጋሪውን ሰው ማወቅ የሚቻለው በድምፁ ብቻ ነበር። ያንን ማድረግ የሚችሉትም በቤተ ክርስቲያኗ ውስጥ የቆዩት ምዕመናን እንጂ የእኔ ብጤው እንግዳ ሊሆን አይችልም።

እንደ ልሳኑ፣ ትርጉሙም ረዥም የነበረ ይመስለኛል። ሆኖም፣ እኔን ከሚመለከተኝ ነገር በስተቀር ሌላውን አንዱንም አላስታውሰውም። ከአዳራሹም እንኳን አብሮኝ የወጣ አይመስለኝም። በትርጉሙ ውስጥ እንድ ጥያቄ ተሰነዘረ። ጥያቄውም በቀጥታ ከትንቢተ ኢሳይያስ 6፥8 ላይ የተወሰደ ነው - “ማንን እልካለሁ? ማንስ ይሄድልናል?” የሚል። ይህንን ጥያቄ በሰማሁ ጊዜ በውስጤ ያስፈውን ነገር ለማስረዳት መሞከር እንዲያው መድከም ነው። “ጦሽ” ብዬ የምፈነዳ እስኪመስለኝ ድረስ ማልቀሴን ግን አስታውሳለሁ።

እግዚአብሔር በጣም አሳዘነኝ። በዚህ ሁሉ ሕዝብ መካከል ሰው ያጣ፤ የተቸገረ፤ የሰው ደሀ የሆነ መሰለኝ።

“እንዴት እንዲህ ሊሆን ይችላል?” ስል ራሴንም፤ እግዚአብሔርንም ጠየቅሁ። ጥያቄዬ ግን መልሰ የሚሻ ዐይነት አልነበረም። እንዲያው የመገረም፤ ከመጠን በላይ የመገረም፤ ነበር። ወዲያውም -

እኔ ምንም አላውቅም ... እኔ ምንም አልችልም ... ነገር ግን እንተ የዚህን ያህል ሰው የተቸገርከ ከሆነ፤ ይህንን እንተ በሥጋም ሆነ በነፍስ ከሞት ያዳንከውን ሕይወቴን ልከሰክልህ አልፈልግም ... ጌታ ሆይ፤ እነሆኝ፤ እንካኝ፤ እኔን ላካኝ ...

አልኩ።

ከገነት ጋር ጎን ለጎን ነው ተቀምጠን የነበረው። እንደዚያ ስነፋረቅ እንኳን እርሰዋ፤ በቀኝና በግራ፤ በፊት እና በኋላ፤ በአጠገቤ የነበሩ ሦስት አራት ስዎች ሳይሰሙኝ አይቀሩም። እኔ ግን ሌላ ማንንም ሰው መስማት በምችልበት ሁኔታ ውስጥ አልነበርኩም። በዚያን ዘመኑ የጴንጤቆሰጤአውያን ጉባዔ ላይ በጸሎት ወቅት ማልቀስ እንግዳ ነገር አልነበረም። ዐይኖች እርጥበት-አልባ እየሆኑ የመጡት ቆይቶ ነው። ገነት እና እኔም ብንሆን ብዙ ጊዜ አልቅስን እናውቃለን። በጎዘን እና በጸጸት ያለቀሰንበት ጊዜ የነበረ ቢሆንም፤ በአብዛኛው ግን ዕንባቸን የበረከት ነበር።

በዕለቱም ሆነ በሌላ ጊዜ፤ ገነት እና እኔ ስለዚያ ስብሰባ እንሥተን ያወራን አይመስለንም። አውርተንም ከሆነ ምን እንደ ተባባልን ትዝ አይሰኝም። ከብዙ ዓመታት በኋላ ከፓስተር አሳየኸኝ በርከ ጋር ናይሮቢ፤ ኬንያ፤ ተገናኝተን ጥሪአችንን በተመለከተ ስለ የግል ልምምዳችን ስንጨዋውት፤ እርሱም በዚያን ዕለት በዚያ ቦታ እንደ ነበረ እና ተመሳሳይ ነገር በሕይወቴ እንደ ዐለፈ ነግሮኛል። ለጎዘን ነገር ስጦይቅና ሰረዳ፤ ስንቱንም ነገር ሳለታውስ፤ ስብዙ ዓመታት ከማንም ይልቅ በቅርቤ የነበረችው ሰው በዚያን ዕለት፤ በዚያም መልእክት፤ ምን እንደ ተሰማት ጠይቄአት ሳልረዳ መቅረቴ ይገርመኛል።

ለምን ይህን ያህል ዘመን?

ጅማ፤ ዕሑድ መጋቢት 28 ቀን 1989 ዓ.ም። ሥራዬን በፈቃዴ ለመልቀቅ ወስንኩ። ሥራዬን የመልቀቁ ሂደት ግን እስከ ግንቦት 23 ቀን ድረስ ጊዜ

ወሰዷል። ከላይ ያነሣሁት ጥያቄ እና መልሰ በተካሄደበት ቀን እና ሙሉ ጊዜዬን ለመስጠት ውሳኔ ባደረግሁበት ቀን መካከል የዐሥራ ዘጠኝ ዓመታት፤ ከሁለት ወራት እና ከሦስት ሳምንታት ጊዜ ዐልፏል ማለት ነው። ለምን እና እንዴት ነው ይህን ያህል ጊዜ ሊያልፍ የቻለው? ይህንን ጥያቄ ብዙ ጊዜ በመደጋገም እራሴን ጠይቄው ዐውቃለሁ። ምክንያቶቹ ሆነው ያገኘኝቸው የሚከተሉት ናቸው፡-

የመጀመሪያው “በቅድሚያ ለመንፈሳዊ አገልግሎት አሰራላጊ የሆነውን ‘ኃይል’ መቀበል አለብኝ” የሚል እንደ ነበረ በትከከል አስታውሳለሁ። ጌታ አራሱ ሐዋርያቱን “እኔም አባቴ የሰጠውን ተስፋ አልከላችኋለሁ፤ እናንተ ግን ከላይ ኃይል አስከትላብሱ ድረስ በኢየሩሳሌም ከተማ ቆዩ” ብሏቸዋል (ሉቃ. 24፡49)። “መንፈስ ቅዱስ ከወረደ ስለ ቆየ፤ ያ የተባለው ለመጀመሪያዎቹ ደቀ መዛሙርት ብቻ ነው” እንዳልል፤ “የተስፋውም ቃል ለእናንተና ለልጆቻችሁ እንዲሁም ጌታ እምላካችን ወደ ራሱ ለሚጠራቸው በሩቅ ላሉ ሁሉ ነውና” ይላል (ሐዋ. 2፡39)። ይኸኛው ጥቅስ ያለ ጥርጥር እኔን ያካትታል። እዎን፤ ተስፋው ከተፈጸመ 2,000 ዓመት ሆኖታል። ሆኖም እኔ የዚያ ተስፋ ተካፋይ ነኝ አልሆንኩም። እመስከራለሁ፤ አስብካለሁ። ሙሉ ጊዜ መስጠት ግን ከመመለከር እና ከመስበክ ያለፈ ነገር እንደ ሆነ ነው ከመጀመሪያውም የነበረኝ መረዳት።

ረቡዕ መጋቢት 02 ቀን 1973 ዓ.ም. በመንፈስ ቅዱስ ተጠመቅሁ። ሁኔታው እንዴት እንደ ነበረ፤ ምናልባት በሌላ ርክስ እመለስበት ይሆናል። ለአሁኑ ግን፤ በመንፈስ ቅዱስ ከተጠመቅሁ እና በልሳንም ከተናገርኩ በኋላ ለምን እንደ ዘገየሁ ብቻ ልናገር። እንደኛ በመጠራት፤ በመውጣት እና በመለየት (ለ ተጠብቃለች) መካከል የጊዜ ልዩነት ያለ፤ ሊኖር የሚችል፤ ወይም ሊኖር የሚገባ ይመስለኛል። የጊዜው መርዘም እና ማጠር ከሰው ሰው ሊለያይ ይችላል። በአንዳንዶች ዘንድ ጊዜው በጣም ከማጠሩ የተነሣ ልዩነቱ በግልጽ እስከ አለመታየት ሊደርስ ይችላል።

በምሳሌ ለማስረዳት ልሞከር። ጴጥሮስ የተጠራው መቼ ነው? ማለቴ በዮሐንስ ወንጌል 1፡41-43 ላይ በተጠቀሰው ወቅት ነው? ወይስ በሉቃስ ወንጌል 5፡1-11 ላይ በተጠቀሰው ወቅት? እኔ የዮሐንስ ወንጌሉ የተጠራበት፤ የሉቃስ ወንጌሉ ደግሞ የወጣበት ይመስለኛል። ወደ ቤተ ክርስቲያን ቋንቋ ስመልሰው

"የወጣበት" ማለት "ሙሉ ጊዜውን የሰጠበት" ማለት ነው። የተለየው ግን በሉቃስ ወንጌል 6፡12-16 ላይ መሆኑ ግልጽ ነው።

ሙሴ በሕይወቱ ያለውን የእግዚአብሔርን ጥሪ ወደ መረዳት የመጣው በፈርዖን ቤተ መንግሥት ውስጥ ይኖር በነበረ ጊዜ ነው። ግብፃውያን በገደለ እና ወገኖቹንም ሊያስታርቅ በሞከረ ጊዜ "... እግዚአብሔር በእርሱ እጅ ነጻ እንደሚያወጣቸው የሚያስተውሉ መስሎት ነበር፤ እነርሱ ግን እሳስተዋሉም ይላል (ሐዋ. 7፡25)። ይህም ማለት፤ በዚያን ጊዜ እርሱ ጥሪውን ያውቅ ነበረ ማለት ሲሆን፤ ወገኖቹ ግን ያንን ወደ ማስተዋል ገና አልደረሱም ነበር ማለት ነው። ሙሴ በዚያን ጊዜ ዕድሜው 40 ዓመት ነበር። ለጥሪው ታዞ የወጣው ግን ከሌላ 40 ዓመት በኋላ ነው። በመጠራት እና በመውጣት መካከል የምናገኘው ረዥሙ ጊዜ ምናልባት ይኸ ሳይሆን አይቀርም። በሙሴ መውጣት እና በሙሴ መለየት መካከል ግን የጊዜ ከፍተኛ አይታይም።

ሌላም አንድ ምሳሌ ልጩምር። ጳውሎስ የዳነውም ሆነ የተጠራው በሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ 9፡1-8 ላይ የተጠቀሰው ታሪክ በሕይወቱ በተፈጸመ ጊዜ መሆኑ እከራካሪ አይደለም። እርሱ እራሱ ያንን ልምምዱን በሐዋርያት ሥራ መጽሐፍ 22፡6-16 እና 26፡9-19 ላይ በተብራራ መልኩ ገልጾታል። በጄ፣ የወጣውስ መቼ ነበር? የተሻለው መልስ "ከተጠራ ከሦስት ቀናት በኋላ" የሚለው ይሆናል (ሐዋ. 9፡9-18)። ምክንያቱም ከሐናንያ ጋር ከተገናኘ፣ ዐይኖቹ ከበሩለት፣ በውሃ እና በመንፈስ ቅዱስም ከተጠመቀ በኋላ፣ በሙሉ ጊዜው ጌታን አያገ ሰገለ እንደ ነበረ እናውቃለንና (ገላ. 1፡11-24)። የተለየው ግን ከብዙ ዓመታት በኋላ፣ የእንጾኬያ ቤተ ክርስቲያን መሪዎች ለበርናባስ እና ለእርሱ እጅ ጭነው በጸሐዩላቸው ጊዜ ነው (ሐዋ. 13፡1-3)። በመጠራት እና በመውጣት መካከል የጊዜ ልዩነት የማናየው በማቴዎስ "ኬዝ" ነው (ማር. 2፡14)።

በመጠራት እና በመውጣት ወይም በመውጣት እና በመለየት መካከል ያለው ጊዜ የዝግጅት ጊዜ ነው - እግዚአብሔር የአገልጋዩን ሕይወት የሚሠራበት። እግዚአብሔር የአገልጋዩን እምነት የሚያሳድግበት። እግዚአብሔር አገልጋዩን በቃሉ እና በመንፈሱ የሚያስታጥቅበት። እግዚአብሔር የአገልጋዩን ጥሪ የሚያጠራበት፤ ማለትም ለአገልግሎቱ ቅርጽ እና ይዘት የሚሰጥበት። እግዚአብሔር የአገልጋዩን የአገልግሎት ጸጋ እና የአገልግሎት ፍሬ የሚገልጥበት።

ይህ ጊዜ የእግዚአብሔር ሥራ ወይም እንቅስቃሴ በአገልጋዩ ዙሪያ ብቻ የሚወሰንበት ግን አይደለም። እግዚአብሔር ሠራተኛውን ብቻ ሳይሆን የሥራውን መስክም ጭምር፤ ተዋናዩን ብቻ ሳይሆን መድረኩንም ጭምር የሚያዘጋጅበት ጊዜ ነው። ይኸ የእግዚአብሔር የማዘጋጀት ሥራ በአገልጋዩ መጠራት እና መውጣት ወይም በአገልጋዩ መውጣት እና መለየት መካከል ባሉት ጊዜያት ብቻ ተከናውኖ የሚጠናቀቅም አይደለም። አገልጋዩ ከተለየ በኋላም በሕይወቱ እና በአገልግሎቱ የሚቀጥል ነው።

ከእነዚህ ምክንያቶች የተነሣ፣ ሙሉ ጊዜዬን የምስጥበት ወይም ደግሞ ለአገልግሎት የምወጣበት ጊዜ፣ ለእኔ የተለየ ትርጉም ነበረው። ለምወጣበት ጊዜ ሰጥቼው የነበረው ከብደት ለጥሪዬ ከሰጠሁት ከብደት የሚያንሰ አይመ ስለኝም። በእንጦጦው ስብሰባ ወቅት "አኔን ላከኝ" ልበል እንጂ፣ ጌታ በእርግጥ የጠራኝ መሆኑን ለማረጋገጥ፣ ከዚያም በኋላ ብዙ ጊዜ ወስዶብኛል። ብዙ ጸልዬአለሁ። የብዙ የእግዚአብሔር ሰዎችን ተሞክሮ አዳምጫለሁ።

እሱን ካረጋገጥኩ በኋላ ደግሞ፣ የምወጣበትን ጊዜ ለይቶ ለማወቅ የዚያኑ ያህል ተቸግራክለሁ። "ወጥቼ ምን አደርጋለሁ?" ለሚለው ጥያቄ ለራሱ በቀላሉ መልስ አላገኘሁለትም። ወደ ኋላ ተመልሼ ባለብኩት ቁጥር ብዙ ጊዜ አስቆኝ ያውቃል። "ለንት ስብከቶች መስበክ እችላለሁ?" ብዬ ያሉኝን የተዘጋጁ ሰብክ ቶች መቁጠር የሞከርኩባቸው ጊዜያትም ነበሩ። በጣም ጥቂት ሆነው ነው ያገኘኋቸው። እና በጥቂት ሳምንታት ውስጥ ስብኬ የምጨርሳቸው መሰለኝ።

ለመውጣት የቸከልኩባቸው፣ የተቅበጠበጥኩባቸው፣ ጤና እና ዕረፍት ያጣሁ ባቸው ወቅቶችም ዐልፎ ዐልፎ ነበሩ። እንደዚህ ካሉት ወቅቶች በአንደኛው ከሰዓት በኋላ ሥራዬን ጥዬ ከቢሮ ወጥቼ እስከ መሄድ (WALK OUT እስከ ማድረግ) ደርሻለሁ። ደግነቱ እርቄ አልሄድኩም። በመሥሪያ ቤቱ አቅራቢያ ወደ ነበረው ወደ ፓስተር መርዕድ ለማ ቤት ነበር የሄድኩት። እርሱም በዚያች ጉደኛ ከሰዓት በኋላ በቤቱ ውስጥ ነበረ። በሩን ከፍቶልኝ ሰገባ "ምነው በሥራ ሰዓት?" ያለኝ ይመለላኛል።

"ተውኩት!" አልኩት።

ግር አለው። ከላይ አለከ ታች፣ ከታች ደግሞ አለከ ላይ፣ ዝም ብሎ ተመለከተኝ።

"ምኑን ነው የተውከው?"

"ሥራውን ነዋ!"

"... ዛሬ ምን ሆነሃል? ... ደኅና አይደለህም እንዴ? ..."

"... አይ፥ ደኅና ነኝ"

"ታዲያ 'ተውከት' የምትለው አሱ ምንድነው?"

"ሥራው ነዋ! በቃ! ተውከት!"

እስከ እሁን እየተነጋገርን ያለነው የበተን ደፍ ብቻ ገባ ብዬ፥ ግን ሁለታችንም አሱ ከወደ ውስጥ፥ እኔ ደግሞ ከወደ ውጭ፥ አንደ ቆምን ይመስለኛል።

"እንዴ? ... አስቲ ግባና ቁጭ በል ... ምንድነው አሱ የሆነው?"

ተቀመጥኩ እና ላወራው ጀመርኩ። "... ሥራውን ተውከት! ... 'ቋቅ' ሊለኝ ደረሰ ... ስለዚህ በቃኝ ... ወጣሁ ..." ስል ደረደርኩለት።

"እኮ እንዴት አድርገህ ነው የተውከው? ... መሥሪያ ቤቱ አሰናበተህ ወይ? ... በእጅህ ያለውን ንብረት አስረከብክ ወይ?"

የሚለኝን እንዱንም አላደረግሁትም። እንኳን ላደርገው ጨርሰም አላሰብኩትም እንጂ። ጉድ እኮ ነው።

"... ታዲያ ልሙት እንዴ? ..."

"አ! ... እንዲህማ ከሆነ ውርደት አምሮሃለሁ! ... በፖሊስ ተይዞህ ... የፈጥኝ ታስረህ ትመለሳታለሃ! ... ያውም ከባንክ ነው ዝም ተብሎ ተወጥቶ የሚኬደው? ... የዚያን ሁሉ ስው ሀብት እና ንብረት በትኖ? ... ወይስ የጌታን ስም ለማሰደብ ነው? ... ወይስ የቅዱሳኑን ምስክርነት ለማበላሸት ነው?" መቼም ወረደብኝ። ደግሞ እውነቱን ነበር። እኔስ ይህንን ሁሉ እንዴት ሳለስበው ቀረሁ? እሱስ ይህንን ሁሉ እንዴት ዐወቀው?"

"እና ... በቃ እኔ ልሙት ማለት ነው? ... አንድ አንጀራ ለመብላት?"

"ማን እንደ ሞተ አንተ ትሞታለህ?"

ትንሽ ቆየናም፥ አሳዘንኩት መስለኝ። "... ደግሞ እንጸልያለን ... ጌታ ጊዜውን እንዲያሳጥረው እንጸልያለን" አለኝ።

ተንበረከኩሁና እጆቼን ጭኖ ጸለየልኝ። እና ማንም ሳይለማ፥ ሹልክ ብዬ ከበረዬ እንደ ወጣሁ፥ ሹልክ ብዬ ወደ ቢሮዬ ተመለስኩ - በዚያችው ከሰዓት በኋላ። ይህ የሆነው በ1973 ዓ. ም. ነው። ወሩን እና ቀኑን አልያዝኳቸውም።

ከዚህ በተቃራኒው ደግሞ፥ ጌታን -

ላገለግልህ በፍጹም አልችልም ... ቢሆንልኝ ኖር ደስ ባለኝ ነበር ... ነገር ግን አይሆንልኝም ... ቃልህን አላውቅም ... ለሰዎች ፍቅር የለኝም ... የምወደው አራሴን ብቻ ነው ... አንተን ማገልገል ቀርቶ መከተልም እንኳን የሚያስከፍለውን ዋጋ ለመክፈል በፍጹም ዝግጁ አይደለሁም ... የከበረውን ከተዋረደው ለይቼ አላውቅም ... በቃሌ ለመጽናት እቸገራለሁ ... ለሰይጣን ሽንገላ በቀላሉ አሸንፋለሁ ... ወዘተርፈ ... ወዘተርፈ ...

ያልኩባቸው ጊዜያት ጥቂት አይደሉም። ከቸኮልኩባቸው፥ ከተቅበጠበጥኩባቸው፥ ጤና እና ዕረፍት ካጣሁባቸው ወቅቶች ይልቅ አነዚህኞቹ በጣም ይበዛሉ።

በመጨረሻም የገነት ጉዳይ አለ። በእርግጥ ሁለታችንም ጌታን በሙሉ ጊዜአችን እናገለግለዋለን ብዬ ከመጀመሪያውም ቢሆን አልጠበቅሁም። ሆኖም ቢያንስ እንዳችን በሙሉ ጊዜአችን፥ እንዳችን ደግሞ በትርፍ ጊዜአችን ጌታን አብረን እናገለግለዋለን ብዬ በጣም ተስፋ ሳደርግ ነበር። ስንጀምርም አብረን በማገልገል ነበር የጀመርነው። በጣምም ደስተኞች ነበርን። በጸሎቱ እና በምስክርነቱ አገልግሎት እርሷ ከእኔ ይልቅ አጅግ ትበረታ ነበር። የስማናቸው የተለያዩ መልዕክቶችም ነበሩ። ስለዚህም ከዛሬ ነገ አሳቢን ትለውጣለች ወይም ደግሞ አግዚአብሔር ይናገራታል የሚል ተስፋ አለመቁረጥ በውስጤ ነበር።

ያ ተስፋ አለመቁረጥ ለረዥም ጊዜ ከእኔ ጋር ቆይቷል። መጋቢት 30 ቀን የሥራ መልቀቂያ ደብዳቤ አስገብቼ ነው። ሚያዝያ 19 ቀን፥ በዕለተ "ትንሣኤ" ለእርሷ ረዥም ደብዳቤ የጻፍኩለት። ጨርሰን ከተለያዩን ከአንድ ዓመት ከመን ፈቅ ያህል በኋላ ማለት ነው። እንደኛ ሙሉ ጊዜዬን መስጠቴን ላስታውቃት። ሁለተኛም አንደ ገና አብረን ለመኖር፥ አንደ ገናም አብረን ለማገልገል፥ ዕድል ይኖረን አንደ ሆነ ልጣይቃት። አንደ እኔ "ለሙታን ሕይወትን በሚሰጠው" (ሮሜ 4፥17) የሚያምን ሰው ይቅርና፥ ሌላስ ተራ "አምንታዊ አሳቢ" ይህንን ያደርገው የለም?

አንቢተኛነት ስለልንበረም?

ይህም ሁሉ ሰበብ ይደርደር እንጂ፡ በእኔ በኩል አንቢተኛነት ፈጽሞ አልነበረም ብዬ አፊን ሞልቼ ለመናገር አቸገራለሁ። ጥሪዬ እና ሙሉ ጊዜ የምሰጥበት ጊዜም፡ ግልጽ ሆነውልኝ እያሉ ላለመታዘዝ ሰል ብቻ ጊዜ ማራዘሜን አላሰ ታውሰም። ጌታን በሙሉ ጊዜዬ ላለማገልገል ሰል የዘገየሁበትን ጊዜ በፍጹም አላሰታውሰም። ሆኖም ግን ወደ መጨረሻው ላይ “እለመታዘዝ በእኔ በኩል ሳይኖር አልቀረም” እንድል ያደረጉኝ ነገሮች ተከስተዋል። ሰው ደግሞ በተፈጥሮው ለራሱ ተሟጋች አንደ ሆነ የሥነ ልቦና ሊቃውንት ይናገራሉ። ሰለዚህ ይኸ “በጭራሽ አላሰታውሰም” የምለው ንግግሬ፡ እሱ አለመሆኑን በምን ዐውቃለሁ? አንቢተኛነት በእኔ በኩል ሳይኖር አልቀረም ከምልባቸው ምክንያቶች ሦስቱን ቀጥቤ ልጥቀሳቸው።

ታኅሣሥ 16 ቀን 1989 ዓ.ም ከፓስተር አሳየኸኝ በርኽ ጋር ለአገልግሎት ወደ ጎንደር ሄድን። እርሱ በዚያን ጊዜ የኢትዮጵያ ወንጌላውያን ኦብያተ ክርስቲያናት ኅብረት ዋና ጸሐፊ ነበረ - የመጀመሪያው ዋና ጸሐፊ። የኢትዮጵያ አየር መንገድ የበረራ ፕሮግራም መዛባት ስለ አጋጠመው ትንሽ ተንገላትተን እና አምሸተንም ነበር የገባነው። መኝታ የያዝነው ቋራ ሆቴል ነው። መኝታ ከያዝን በኋላ በዚያ ካሉት የኦብያተ ክርስቲያናት መሪዎች ጋር ጥቂት የማይባል ጊዜ አብረን ማምሸት ነበረብን። እራታችንን በልተን ወደ መኝታችን ለንሄድ እኔ በጣም ደከሞኝ እንደ ነበረ ትዝ ይለኛል። ሰለዚህም ዘወትር ከእንቅልፍ የምነቃበትን ሰዓት በእጅጉ አሳልፌ ከንጋቱ 11:00 ሰዓት ላይ ነው የነቃሁት። ሰነቃ ግን ከሕልም ነበር የነቃሁት።

ከእንድ የልጅነት ጓደኛዬ ጋር እንድ ትልቅ ሜዳ ላይ አብረን ቆመናል። ይህ የልጅነት ጓደኛዬ ማን እንደ ሆነ አላውቀውም። አብሮኝ እንደ ነበረ ብቻ እንጂ ፊቱንም አላየውም። የቆምነው ፊታችንን ከእኛ በተቃራኒ ባለው የሜዳው ዳርቻ በተከመረ ድንጋይ ላይ የሆነ ሥራ እየሠሩ ወዳሉ ሰዎች አዙረን ነው። አብሮኝ ያለው ጓደኛዬ ሄጄ ከእነዚያ ሰዎች ጋር አብሬ እንድሠራ የሚመከረኝ ወይም የሚለምነኝ ይመስለኛል። እኔ ግን ፊቃደኛ አይደለሁም። ለረዥም ጊዜ ከለመነኝ በኋላ፡ እንዴት እንደ ሆነ ሳላውቀው፡ እራሴን ሰዎቹ አጠገብ ቆሜ አገኘዋለሁ። የት እንደ ቀረ አላወቅሁም፤ ባልንጀራዬ ባጠገቤ አልነበረም።

ሰሦቹ ከሦስት አይበልጡም። ካቦ (አሠሪ) አላቸው። ካቦአቸውም በቁጣ “ትሠራ እንደ ሆነ ሥራ፤ ከእንግዲህ አንለምንህም” ይለኛል። ብዙ ድንጋዮች ተላልለዋል። ትንንሽ ድንጋዮች ናቸው። ከእጄ ጡጫ ያናገላሉ። የተለያየ ትርጽ ነው ያላቸው። ከሠራተኞቹ እንዱን፡ ድንጋዮቹን ምን እያደረጓቸው እንደ ሆነ አጠይቀዋለሁ። ከድንጋዮቹ መካከል የሆኑ ዐይነት ድንጋዮችን እየመረጠ እንዳሉ ይነግረኛል። የመረጡአቸውንም ድንጋዮች ያሳየኛል።

ጎንበስ አልና ከድንጋዮቹ እንዱን በእጄ እንሥቼ አየዋለሁ። ካቦውን አሺ እንዳልለው ሥራውን አልወደውም። ዱሮ በልጅነቴ አሰረኛች (ዛሬ ታራሚ ሦቶ ነው የሚባለት) ሲሠሩት ያየሁት ሥራ ዐይነት ነው የሚመስለኝ። አንቢ እንዳልለው ደግሞ ሰውዬውን አፈራዋለሁ። ድንጋዩን በእጄ እንደ ያዝኩት እና አሳቢም እንደዚህ አየዋለለ እያለ ነቃሁ። ሰነቃ “ሕያሞን ድንጋዮች” የሚል አሳብ ውስጤን ሞልቶት ነው የነቃሁት። በአንደኛ ጴጥሮስ 2፡5 ላይ የማውቀው አሳብ ነው። ደነገጥኩ።

ከመኝታዬ ተነሣሁና ስለ ሕልሙም፤ ስለ ዕለቱ አገልግሎታችንም ጥቂት ጸለይኩ። ከዚያም ተጣጠብኩና ለባብሼ ከፓስተር አሳየኸኝ ጋር ቁርስ አብረን ልንበላ በተቃጠርንበት ሰዓት ወደ ሆቴላችን ፊስቶራንት ሄድኩ። ፓስተር አሳየኸኝ ቀድሞኝ ነበረ። “ደኅና አደርከ ወይ? ተኛህ ወይ? ድካሙ ወጣልህ ወይ?” ከተባባልን በኋላ ቁርሳችንን እየበላን እያለን “ኸረ አባከህን እሁን ሲነጋጋ እንድ ሕልም አየሁ” አልኩት። ሊሰማኝ ዝግጁ የሚሆንበትን ያህል ጊዜ ከሰጠሁት በኋላ ሕልሜን ነገርኩት።

በእንድ በኩል የሙሉ ጊዜ አገልግሎትን በተመለከተ ከዚህ በፊት ከእርሱ ጋር ብዙ ተጨዋውተን ስለምናውቅ ነው ሕልሜን ልነግረው ነጻነት ያገኘሁት። በሌላም በኩል ሕልሙ በጣም ስለ አስደነገጠኝ ይመስለኛል። በዚያን ጊዜ በቅርቤ የማገኘው ሌላ ማንም ሰው ቢሆን እንኳን ሳልነግረው አልቀርም ይሆናል ብዬ አሳባለሁ። ፓስተር አሳየኸኝ በጥሞና ካዳመጠኝ በኋላ፡ “ግልጽኮ ነው፤ ጊዜ ወሰደን በዚህ ጉዳይ ላይ መጸለይ አለብን” አለኝ።

ይህ ከሆነ ከሁለት ወራት በኋላ፡ በትክክል ለመናገር ቅዳሜ የካቲት 15 ቀን፡ በኢትዮጵያ ሙሉ ወንጌል አማኞች ቤተ ክርስቲያን ዋና ጽ/ቤት የወንጌል ሥርጭት እና የአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ተከላ ክፍል ለወንጌላውያን የተዘጋጀ የሥልጠና ፕሮግራም ነበረ። ፕሮግራሙን የሚያስተባብረው የከፍሉ ኃላፊ

ወንጌላዊ በለጠ ህብተ ጊዮርጊስ ሲሆን፤ ከአስልጣኞቹ አንዱ የሆነው አኔ ደግሞ የዚሁ ክፍል የአማካሪ ቦርድ አባል ነች። ሠልጣኞቹ ወንጌላውያን ከተለያዩ የአገሪቱ ክልሎች የመጡ ናቸው። ቁጥራቸውን አላስታውሰውም፤ ከሃምሳ አስከ ሰባ ይሆኑ ይሆናል። በሦስት ዙር ልናሠለጥናቸው ዕቅድ ከያዝነላቸው ወንጌላውያን መካከል ይኸ አንዱ ዙር ይመስለኛል።

አኔ ሥልጠና ከምስጢራዊው ሁለት ክፍለ ጊዜያት በመጀመሪያው ላይ፤ አሁን በትክክል በማላስታውሰው ምክንያት፤ በአንዚህ ሠልጣኞች መካከል ሙሉ ጊዜውን ያልሰጠ ሰው ካለ እጁን እንዲያሳየኝ ጠየቅሁ። አንድ ሰው እጁን አወጣ። የመጀመሪያው ክፍለ ጊዜ አልቆ ለቫይ ስንወጣ፤ ለወንጌላውያን በተዘጋጀ የሥልጠና ፕሮግራም ላይ ሙሉ ጊዜውን ያልሰጠ ሰው የተገኘበትን ምክንያት ወንጌላዊ በለጠን ጠየቅሁት። ያ ሰው የመጣበት አጥቢያ የሙሉ ጊዜ አገልጋይ ገና እንደሌላት፤ ሆኖም ሥልጠናው እንዲቀርባቸው ስላልፈለጉ የአጥቢያዎ ሽማግሌች ከመካከላቸው አንዱን መርጠው እንደላኩ ነገረኝ።

ሁለተኛው ክፍለ ጊዜ አልቆ የመዝጊያ ጸሎት ሲደረግ ከወንጌላውያኑ መካከል በአንደኛው በኩል አንዲህ የሚል መልእክት መጣ፡-

... ብዙ ጊዜ ... በብዙ መንገድ ተናገርኩህ ... አልሰማኝ አልከ ... አንግዲህ እንዴት አድርጌ ብናገርህ ነው የሚገባህ? ... መልእክ ልላክልህ? ... ከዚህ በኋላ አልናገርህም ... ይህ የመጨረሻዬ ነው ... ።

ይህ መልእክት ወደ ከአኔ ወይም ከዚያ ብቸኛ ሽማግሌ የአንዳችን ሊሆን ነው የሚችለው። ቀደም ሲል ከማውቃቸው ብዙ ምክንያቶች የተነሣ ደግሞ ከብቸኛው ሽማግሌም ይልቅ የአኔ ሊሆን ነው የሚችለው። ሲያቀብጠኝ የጠየቅሁት ጥያቄ ዕድሉን የዚህን ያህል አጥብብኛል። ፕሮግራሙ ተጠናቅቆ ወደ ቤቴ ስሄድ ለወንጌላዊ በለጠ “ሊፍት” (ሌሎች “ራደድ” ይሉታል) ሰጠሁት። እየሄድን አያለን “ጋሽ በቄ ... አንዴት ነው? ... ዎርልድ ቪዥን ተመችቶሃል ወይ?” አለኝ። ሊለኝ የሌለውን ለመረዳት ጊዜ አልወሰድብኝም።

“ከቅድመ መልእክት ተነሥተህ ነው አይደል ይህንን የምትጠይቀኝ?” ስል ጠየቅሁት። መልስ አስኪሰጠኝ ድረስ ግን አልጠበቅሁትም።

“እውነቱን ለመናገር ሙሉ ጊዜዬን ያልሰጠሁት ዎርልድ ቪዥን ስለ ተመቸኝ አይደለም ... ጌታን በሙሉ ጊዜዬ ከማገልገል ይልቅ የሚመቸኝ

ሌላ ምንም ነገር የለም ... ሙሉ ጊዜዬን ያልሰጠሁት የጌታን ጊዜ በትክክል ስለ አላወቅሁ ብቻ ነው ... ጌታን ልቀድመው ስለማልፈልግ ብቻ ነው ... እርሱ ‘ቢቃህ’ በሚለኝ በማናቸውም ጊዜ ዎርልድ ቪዥንን ለመልቀቅ ዝግጁ ነኝ ... ዛሬም እንኳን ቢሆን

አልኩት።

“እንደዚህ ከሆነስ ጊዜ ውሰድና፤ ከከተማም ወጣ በልና፤ ጸልይ” አለኝ።

“ጊዜ የለኝም ... በቢሮ ሥራም፤ በአገልግሎትም፤ ተወጣጥሬአለሁ” አልኩት።

“እንዲያው ሦስት ቀንም እንኳን ቢሆን ጊዜ ሰጥተህ ለዚህ ነገር አልባት “ማድረግ አለብህ”

“ሦስት ቀን ቀርቶ እንድ ቀንም የለኝም ... የዚህን ያህል ጊዜ ካልሰጠሁት በስተ ቀር ጌታ እኔን ለመናገር ይቸግረዋል ብዬም አላስብም ... ባለሁበት ሁኔታ ውስጥ ሊመጣና ሊናገረኝ ይችላል ብዬ አምናለሁ”

አልኩት። ለእርሱ እንደዚህ ልበለው እንጂ በውስጤ ግን በጣም አዝኛለሁ። “ከዚህ በኋላ አልናገርህም ... ይህ የመጨረሻዬ ነው” የተባለ ሰው ሊያዝንበት በሚችለው ዐይነት ጎዘን አዝ ኛለሁ። ተስፋ መቁረጥም በብርቱ ተፈታትኖኛል በሚቀጥሉት ቀናት ሁሉ።

በዚህ ሁኔታ ውስጥ አያለሁ ለአገልግሎት ወደ ጅማ የምሄድበት መጋቢት 25 ቀን እየተቃረበ መጣ። ለዚያ አገልግሎት መጸለይ ነበረብኝ። እና ከዚያ ጋር አያይዘኩ ስለ አራሴም ጸለይኩ።

“ጌታ ሆይ! ‘አልናገርህም’ ያልከው ሰው እንዴት ያገለግልሃል? ... የዚህን ያህል እስቸግራሃለሁ ማለት ነው? ... ምናልባት የሚናገሩኝ ሰዎች ነገሬን የሚያውቁ ስለ ሆኑ ... ከሚያውቁት ነገሬ እየተነሡ የሚናገሩ ስለሚመስለኝ ይሆን እንደዚህ ያስቸገርኩህ? ... ነገሬን በማያውቅ ሰው በኩል ብትናገረኝ ለመስማትና ለመታዘዝ ይቀልልኝ ይሆን?”

ጅማ ነገሬን የሚያውቅ ሰው የለም። ከዐሥራ ዘጠኝ ዓመታት በፊት ገነት እና እኔ ብራያን እና ዶሪስ ፋርገርን ለማየት ጅማ ሄደን በነበረ ጊዜ፤ አዚያ ያሉ ወገኖች ባዘጋጁልን የጸሎት እና የአራት ምሽት ላይ ለገነት የተነበየላት ለማ የሚባል ነቢይ በዚያ እንደሚኖር ዐውቃለሁ። ስለ ገነት የተናገረው ትንቢትም

ትከክል አንደ ነበረ፤ ከብዙ ዓመታት በኋላ ገነት አራሷ በሆኑ በሆኑ አጋጣሚዎች ስታነሣው ሰምቻታለሁ።

ለማ ከመሰከረም 03 እስከ 08 ቀን 1969 ዓ.ም. የኢትዮጵያ ወንጌላውያን አብያተ ክርስቲያናት መሪዎች በናዝሬት ባይብል አካዳሚያ ባደረጉት የመጀመሪያ ኮንፈረንስ ላይ የተናገረው የትንቢት ቃል በጉባዔው መካከል አስነሥቶት ስለነበረው አሰጥ-አገባ በጊዜው ሰምቻለሁ። በዚያው ዓመት በወልመራ በተደረገ የወንጌላውያን ስብሰባ ላይም አግዚአብሔር የኮሚዩኒዝምን መንፈስ በኢትዮጵያ ላይ አንደሚሰብረው የተናገረውን ትንቢት በካሴት ተቀርጾ አግኝቼ ሰምቼ ዋለሁ። ከአነዚህ የትንቢት መልእክቶቹ የተነሣም በወቅቱ በጴንጤቆስጤአውያን አካባቢ በአገር አቀፍ ደረጃ ስሙ ተነሥቶ ነበር። "በአርሱም በኩል ብትናገረኝ አሰማሃለሁ" ስል በጸሎቴ ላይ አከልኩበት።

ዕሑድ መጋቢት 28 ቀን 1989 ዓ.ም. የጅማው ኮንፈረንስ የመጨረሻ ቀን ነው። ከምሣ በኋላ ባለው ፕሮግራም ላይ አገልግቤ ገና አንደ ተቀመጥሁ፤ እንድ ሰው ቀጥ ብሎ እኔ ወደ አለሁበት ወደ መድረኩ መጣና አንደሚፈልገኝ ነገረኝ። ተነሣሁና አብረውኝ ከተቀመጡት አገልጋዮች - ከፓስተር ኢቲቻ ነጋሣ እና ከወንጌላዊ (በኋላ መጋቢ) ታሪኩ ቴዎድሮስ - ትንሽ ዘወር ብለን ተነጋገርን።

"እንተ ሥራ አየሠራህ ነው አንዴ የምታገለግለው?" አለኝ።

"ምን ማለትህ ነው?" ስል ጠየቅሁት።

"እይ፤ የሙሉ ጊዜ አገልጋይ ነህ ወይስ የትርፍ ጊዜ? ማለቴ ነው" አለኝ።

"የትርፍ ጊዜ አገልጋይ ነኝ" አልኩት።

እዚህ መድረክ ላይ ካየሁህ ከዓርብ ዕለት ጀምሮ 'ሞፈርህንና ቀንበርህን ጣልና ተከተለኝ በለው' ይለኛል፤ እኔ ደግሞ እንተ የሙሉ ጊዜ አገልጋይ ስለ መሰልከኝ መልእክቱ ለአንተ ሊሆን አይችልም በማለት ስከራከር ሰነበትኩ ... እሁንኩ ቢብስብኝ ጊዜ ነው ለምን ጠይቄው ከአራሱ ላፍ አልሰማም? ብዬ የመጣሁት ... አንግዲያውማ ሰማ! '... እስከ እሁን ላፍህን ማር ስለ ቀበሁልህ ነገር ጣፍጠልሃል ... አንቢ ብትለኝ ግን ከእሁን በኋላ ይመርብሃል' ይልሃል

አለኝ። ለማ ነበር። አርሱ ከዚህ በፊት መገናኘታችንን ፈጽሞ አያለታውስም። እኔ ደግሞ ፊቱን ፈጽሞ አረስቼዋለሁ። እዚያው አብሬው አንደ ቆምኩ "እነበ.ማ አልለውም፤ ደስ አያለኝ 'እሺ' አለዋለሁ" አልኩት። ማታ ባረፍንበት ሆኩል መኝታ ከፍሌ ውስጥ ሆኜ የሥራ መልቀቂያ ደብዳቤዬን አርቅቄ አደርኩ። ሰኞ ወደ አዲስ አበባ ተመልሼ፤ ማከሰኞ በጠዋት ቃቁ በኮምፒውተር ተየበኝልኝ እና አሰገብሁት። መልእክቱ ከአግዚአብሔር ቢሆን ወይም ባይሆን፤ ሙሳኔዬም ትከክል ቢሆን ወይም ባይሆን፤ አሁን በእውነት ግድ አልነበረኝም።

ጥሪው እየጠራ መጣ

ሙሉ ጊዜዬን ከሰጠሁ ጊዜ ጀምሮ በውስጤ ሦስት የጸሎት ጥያቄዎች ነበሩ። አንደኛው የአገልግሎት መስመራን የሚመለከት ነው። ወንጌል መሰበክ ደስ ይለኛል፤ ፍሬም አይበታለሁ። ማለተማርም ደስ ይለኛል፤ ፍሬም አይበታለሁ። የተለያዩ አብያተ ክርስቲያናት እና ጥበረቶች አንዴ በዚህኛው ሌላ ጊዜ ደግሞ በዚያኛው አንዳገለግላቸው ይጠይቁኛል። ጌታ ግን የጠራኝ በየትኛው አንዳገለግለው ነው? ቤተ ክርስቲያንስ በምትለየኝ ጊዜ ለየትኛው አገልግሎት ብላ ነው የምትለየኝ? እኔስ ከአንግዲህ በኋላ የበለጠ መትጋት ያለብኝ በየት ነኝ? የአገልግሎት መስመር ነው? በአጭሩ ወንጌላዊ ነኝ? ወይስ መጋቢ? ወይስ አስተማሪ? ይህንን ጉዳይ የጸሎት ርእሰ አድርጌ ለብዙ ወገኖችም ሰጥቻቸዋለሁ።

ሁለተኛው ጥያቄዬ ከቤተ ክርስቲያን አሠራር ጋር የተያያዘ ነው። አባል እና አገልጋይ የሆንኩበት አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን አለችኝ። ሌሎችንም ብዙ ቤተ አምነቶች እና አጥቢያ አብያተ ክርስቲያናት ዐውቃለሁ። በሁሉም ዘንድ የተከፈሉ የአገልግሎት ቦርድ አሉ። በዚህ ረገድ ከፍተኛውን አስተዋጽዖ በሕይወቴ ያደረገው ለዐሥራ ሁለት ዓመታት ያህል ያገለገልኩበት ምርልድ ቬኸን ነው። በአንዲት አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን አባልነቴ እና በሁሉም አብያተ ክርስቲያናት አገልጋይነቴ መቀጠል በጣም አፈልጋለሁ።

ባለው አሠራር መሠረት ግን የእኔም ሆነች የሌሎቹ አጥቢያ አብያተ ክርስቲያናት አንድ አገልጋያቸውን ለተጠራላት አገልግሎት ሲለዩ "የእኔ" ብለው አንጂ፤ "የሁሉም" ብለው አይደለም። ሊሆንም አይችልም። አገልጋዩ ከራሱ አጥቢያ ውጭ ማገልገል ቢኖርበት፤ ያ በፈቃድ እና በሰምምነት ነው ሊሆን የሚችለው። ፈቃድ እና ሰምምነትም የሚገኘው አንደ ቤተ አምነቱ መመሪያ

ነው። የቤተ እምነቱም መመሪያ በአብዛኛው በጊዜው እና በበታው ላይ ባሉት ሰዎች ማንነት ነው የሚወሰነው። ሙሉ ጊዜ መሰጠቱ እስከ ዛሬ የነበረችን ነጻነት ያለ ጥርጥር ያጠብብዋል። እና እንዴት ነው የማደርገው?

ሦስተኛው የጸሎት ጥያቄ ከቀደመት ከሁለቱ ጥያቄዎቹ የሚነሣ ነው። ለሁለቱ ጥያቄዎቹ ግልጽ መልስ ሳላገኝ፤ የቤተ ክርስቲያኔ መሪዎች ቢጠሩኝና ወንጌላዊ ወይም መጋቢ ወይም አሰተማሪ ልናደርግህ አሳበናል ቢሉኝ ምን አመልሳቸዋለሁ? ወይም እኔኑ አራሴን ምን እንድናደርግህ ትፈልጋለህ? ብለው ቢጠይቁኝ ምን አላቸዋለሁ? አነርሱ የሚሉኝን እሺ ብዬ ብቀባላቸው እና አነርሱ የሚሉኝ ግን ጌታ የሚለኝ ያልሆነ እንደ ሆነለ? አነርሱ የሚሉኝን እንቢ ብላቸውስ? በሁሉም በኩል፤ ማለቱ እሺም እንቢም በማለቱ በኩል፤ ነገሩን ቀላል ሆኖ አላገኘሁትም።

ከብዙ ማውጣት እና ማውረድ በኋላ፤ መፍትሔ ሆኖ ያገኘሁት ነገር ለእኔም ለአነርሱም መጸላይ ብቻ ነው። እና በአውነት ጸላይኩ።

“ጌታ ሆይ! በእነዚህ ጥያቄዎቹ ላይ አንተ ለእኔም ለመሪዎቼም ግልጽ የሆነ መልስ ከመስጠትህ በፊት፤ መሪዎቹ በዚህ ጉዳይ ላይ ሊያነጋግሩኝ እንዳይጠሩኝ ከልከላቸው”

ብዬ ጸላይኩ። በአውነትም አልጠሩኝም። የጌታ መልስ ግን፤ ከላይ “እታደርገውም!” ባልኩት ንዑስ ርእሰ ሥር ልናገረው እንደ ጀመርኩት፤ ከመጋቢት 19 ቀን 1991 ዓ.ም. ጀምሮ በተከታታይ መምጣት ጀመረ።

ቅዳሜ ነሐሴ 01 ቀን 1991 ዓ.ም። ካለፈው ረቡዕ ከሰዓት በኋላ ጀምሮ ናዝሬት ነኝ። የመጣሁት ለአዲስ አበባ ሙሉ ወንጌል አማኞች ቤተ ክርስቲያን መዘምራን እና የመድረክ አገልጋዮች በተዘጋጀ የሥልጠና ፕሮግራም ላይ ከአሠልጣኞቹ አንዱ ሆኜ ነው። የታደምነው በድምሩ 600 ሰዎች ሰንሆን፤ የተገኘው ግን 525 ገደማ ነበርን። ያረፍነውም፤ ሥልጠናው የሚካሄደውም፤ “በናዝሬት ሕፃናት ማዕከል እና ልማት ድርጅት” (ናሕማልድ) ግቢ ውስጥ ነው። ወንድም ደበበ ለማ (አሁን መጋቢ)፤ ወንድም መስፍን ለማ እና መጋቢ ግርማ ቦጋል ሦስታችን የምናድረው እንደ ከፍል ውስጥ እንደ ነበረ ትዝደለኛል። ዘንግቼ ነው እንጂ፤ እንደ ሁለት ሌሎች አገልጋዮችም አብረውን የነበሩ ይመስለኛል። ሰንጫወት፤ ምስክርነት ሰንለዋወጥ እና ሰንጸልይ እምሸተን፤ የተኛነው ከሌሊቱ 7:30 በኋላ ነበር።

ዘዋት ልክ 11:30 ላይ ከእንቅልፌ ለነቃ ከሕልም ነው የነቃሁት። እጅግ በጣም ትልት ሊጣ ፈረሰ ላይ ተቀምጧለሁ። የፈረሱ መልክ መጋላ ወይም ጣይም ነው። ፈረሱ ላይ መቼ እና የት እንደ ወጣሁ ዐላውቅም። እንዴት ልወጣ እና ልተመጥበት እንደ ቻልኩም አላውቅም። ምክንያቱም ፈረሱ ከትልቅነቱና ከሊባነቱ የተነሣ አንዳች ከፍ ያለ ነገር ረግጬ ወይም ሰው ተሽከሞኝ ካልሆነ በስተቀር በራሴ ልወጣው አልቻልኩምና ነው። የተቀመጥኩት ደግሞ ሰው በሚተመጥበት የአካሉ ከፍል ላይ ሳይሆን፤ ከጭራው ትንሽ ከፍ ብሎ ከሁለቱ የኋላ አግሮቼ መጋጠሚያ፤ ከደንደሱ ጫፍ ላይ ነው። አቀማመጤ በፍጹም ምቹት አልሰጠኝም።

አንድ ዐሥር ሜትር ያህል ርቆ ከፊቴ ሌላ ፈረሰ አለ። ሁለቱ ፈረሶች በመልካም፤ በቁመትም፤ በሌጣነትም እንደ ዐይነት ናቸው። ልክ እኔ በዚህኛው ፈረሰ ላይ በተቀመጥኩት ዐይነት፤ ከፊቴ ባለው ፈረሰ ላይ ፓስተር መርዕድ ተተምጦአል። ቡላ ካፖርት ለብሷል። ከየት እንደምንመጣ፤ ወዴትስ እንደ ምነሄድ፤ አላውቅም። አለክ አሁን እንዴት አየተጓዝን እዚህ እንደ ደረሰንም፤ ግላቴ ፈረሶቹ አየጋለቡ ይሁን ወይም እንዲያው ዝም ብለው አየሄዱ፤ ደንገላላ እየረገጡ ይሁን ወይም አሁን እያደረጉ እንዳሉት ሰምሰማ አየመቱ፤ አላውቅም።

የሚጨበጥም ሆነ የሚረገጥ አንዳች ነገር በላያቸው ለለሌለ፤ ፓስተር መርዕድ እና እኔ በእነዚህ ፈረሶች ላይ ለማድረግ የምንችለው ምንም ዐይነት ቁጥጥር የለም። ጋማቸውን እንኳን ለመያዝ ብንፈልግ አንደርሳለንም። ጊዜው እኔ ባደግሁበት ገጠር “ከብት የሚገባበት” የምንለው ዐይነት ሰዓት ነው - ከቀኑ 11:30 ሰዓት ገደማ በኋላ። አየተጓዝን ያለነው ደግሞ በመንገድ ላይ አይደለም። ከብት የሚውልበት የግጥሽ ወይም ሁለት ሦስት ዓመት ጦም ያደረ ማሳ በሚመስል መሬት ላይ ነው። መሬቱ ከፊታችን የበለጠ ወጣ ገባ እና ገደላ ገደልማ አየሆነ የሚሄድ ይመስለኛል። ፈረሶቹ ፍጥነት አየጨመሩ ናቸው። የአግራቸው አጣጣል “ግራ፤ ቀኝ” አየተባሉ በሰልፍ እንደሚጓዙ ዐይነት በሥርዓት ነበር።

እጅግ በመጠኑ ፈረሰ ተቀምጬ ባውቅም፤ ሊጣ ፈረሰ ግን ተቀምጬ የማውቅ አይመስለኝም። መጋለብም ሞከሬ አላውቅም ብል ይሻለኛል። እና እነዚህ ፈረሶች ቢሸመጥጡ እንዴት እንቆጣጠራቸዋለን? ባልሆነ ወይም በማይመች

መንገድ ቢሸመጥጡስ ወደ ትከክለኛው መንገድ እንዴት እንመልሳቸዋለን? ከላያቸው ብንወድቅ ዐጥንታችንስ ከየት መጥቶ ይለቀማል? በጣም አፈራረሰሁ። ወደ ፓስተር መርዕድ በጨኸት አጣራ እና፡ “ኧረ እነዚህን ፈረሶች ‘አንድ’ እንበላቸው ... በኋላ የጣሉን እንደ ሆነ አጥንታችንም አይለቀምም ...” አለዋለሁ። በመካከላችን ያለው አርቀት መደማመጥ የሚከለክለንን ያህል አይደለም፤ ሆኖም አይሰማኝም። ከበስተ ኋላው ሌላ ሰው እንዳለም የሚያውቅ አይመስለኝም።

ፈረሶቹ ፍጥነታቸውን በመጨመር ላይ ናቸው። መጋለብ ከመጀመራቸው በፊት አንድ ነገር ማድረግ አለብኝ። ፈረሴ ፍጥነት በጨመረ ቁጥር፤ መውረድና በሕይወት መትረፍ የማይቻል ነገር እየሆነ ነው የሚመጣው። ሁለት ሦስት ጊዜ በጨኸት ወደ ፓስተር መርዕድ ተጣራሁ። እርሱ ግን፤ እንዴት እንደ ሆነ እንጂ፤ ጨኸቱን በጭራሽ አይሰማም። ወደ ኋላው መሰበ እንኳን አይልም። ቀስ አልኩ እና በፈረሱ ጭራ ላይ የኋሊት ሸ - ተ - ተ - ተ - ተ ብዬ ከመሬቱ ላይ ዱብ አልኩ፤ ወደቅሁ። ፈረሱ ቆመ እና መለስ ብሎ እየኝ፤ የሣቀም መሰለኝ - የለው በሚመስል ሣቅ። እኔም ከወደቅሁበት እየተነሣሁ እና ልብሰቴን እያራገፍኩ “ጣልክኝ አይደለም?” አልኩት። በእርሱ ለማሳበብ ብዬ እንጂ፤ አራሴ ነኝ የወደቅሁት።

እንደዚህ ሕልም ለፍቺ ያስቸገረ ሌላ ሕልም አጋጥሞኝ አያውቅም ማለት አችላለሁ። በተለያዩ ጎሳ አያገለበጥኹ ልፈታው እና ላሰፈታው ሞከራለሁ። ፈረሶቹ ምንድናቸው? እንደዚያ አሣር የሚያህሉ ፈረሶችስ? ሌጦች ፈረሶችስ? ልጓም የሌላቸው ፈረሶችስ? በፈረሶቹ ላይ በተቀመጥንበት የአካላቸው ከፍል መቀመጣችንስ? ጊዜው እየመሸ እና መንገዳችንም ገደላ ገደልማ እየሆነ መሄዱስ? በመካከላችን የነበረው አርቀት የዚያን ያህል አጭር ሆኖ እያለ መነጋገር አለመቻላችንስ? እኔ ከፈረሱ ላይ በዚያ ዐይነት ተንሸራትቼ መውረዴስ? ፓስተር መርዕድ ዝም ብሎ ወደ ፊት መቀጠሉስ? ወዘተርፈ ... ወዘተርፈ ... ።

ወደ ትርጉሞቼ ውስጥ እልገባም። ብቻ ቁ - ር - ጥ የእርሱን በሚመስል ፈረሰ ላይ ተቀምጬ ከኋላው መከተሌ፤ እገልግሎቴ እንደ እገልግሎቴ ሳይሆን አይቀርም ማለት ሊሆን እንደሚችል ተደርጎ ተተርጉሞልኛል - በራሴም፤ በሌሎችም።

ሰኞ፡ መስከረም 23 ቀን 1992 ዓ.ም። በሕልሜ እንድ ትልቅ ሜዳ ላይ ቆሜአለሁ። የሰው መልክ ለመለየት በማይቻልበት ርቀት ላይ ብዙ ሴቶች ከፊት ለፊቴ ቆመዋል። ሁሉም የእገር ልብስ፤ ማለትም ነጭ ቀሚስ እና ነጠላ የለበሱ ሲሆን፤ ሁሉም አራሳቸውን ተከናንበዋል። እነርሱም ወደ እኔ፤ እኔም ወደ እነርሱ ነው የምናየው። እንደዚህ አራቅ ለራቅ እየተያየን እያለን፤ እንዲት ሌት ከመካከላቸው ትወጣና በሩጫ ወደ እኔ ትመጣለች። መጀመሪያ ላይ “ግንኙኗ አልተለየልኝም። እየቀረበች ስትመጣ ግን ሣራ ባዲ መሆኗን ዐወቅሁ።

እራሯጥዋ እጇቿን ወደ ፊት ዘርግታ ነው። ልትይዘኝ ነው የምትፈልገው። በዚህ ጊዜ እኔም ልያዝላት ባለመፈለግ መሮጥ እጀምራለሁ። ከእኔ ይልቅ እርሷ በፍጥነት እና በቁርጠኛነትም ነበር የምትሮጠው። ልትደርሱበኝ እና ልትይዘኝ ስትል አጥፍ እልባታለሁ። ሦስት አራት ጊዜ እንደዚህ አጥፍ እያልኩ ሳትይዘኝ አመለጥኳት። እየሮጥኩ እያለሁ ግን ማለብ እጀምራለሁ -

ሣራ የማውቃት እገት ናት ... የአንድ ቤተ ክርስቲያን አባሎችም ነን ... ልትይዘኝ የምትፈልገው ሰከፉ ሊሆን አይችልም ... ደግሞ የልጆች እናት ናት ... ለምንድነው እንደዚህ የማደከማት? ... ለምን እልያዝላትም?

ነታሁ። በግሌ ለጥቂት ቀናት ከጸላይኩበት በኋላ፤ ይህንን ሕልም ለአንድ የሦቀርበው ወንድም ነገርኩት። “ከእንቶች በኩል የሚመጣብህ ፈተና ይኖር ይሆናልና ተጠንቀቅ” አለኝ። እኔም -

እንዴት? ሣራኮ እገቴ ማለት ናት ... በዎርልድ ቪዥን ለብዙ ዓመታት አብረን ሠርተናል ... ልጃገረድ በነበረች ጊዜ አግዚአብሔር ትዳር እንዲሰጣት ብዙ ጸልዬላታለሁ ... እርሷም እጮኛ በመጣላት ጊዜ አግዚአብሔርን አንዳመሰግን በቁም ነገር ነግራኛለች ... ባለቤቷን ዘገዬን፤ ትልቁን ልጇን የዳዬን ዐውቃቸዋለሁ ...

አልኩት። እርሱም “አይ ... ሣራ አራሰዋ ላትሆን ትችላለች እኮ ... የምትወክለው ለሎች ሴቶችን ሊሆን ይችላል ...” አለኝ። ትርጉሙ ብዙም አልተዋጠልኝም።

ጥቂት ቀናት ቆይቼ ደግሞ ለእገት ሙሉ ዘለቀ ደወልኩላትና ይህንኑ ሕልም ነገርኳት። ልክ ነግራለት እንደ ጨረሰኩ፤ “ግልጽኮ ነው” አለችኝ።

“ምኑ ነው ግልጹ?” አልኳት።

“ሣራኮ እናትህ ናት” አለችኝ።

"ምን?" አልኳት በመገረም::

"ቃሉ አይልም አንዴ?" አለችኝ:: አብርሃም "አባታችን" ከሆነ፤ ሣራ ደግሞ "እናታችን" መሆኗ ግልጽ ነው:: በጊዜው ግን የታወሰኝ በገላትያ 4፥21-31 ላይ ስለ ሁለቱ የአብርሃም ልጆች እና ስለ ሁለቱ አናቶቻቸው የተጻፈው ነው "... የጨዋዬቱ ልጆች ነን አንጂ የባሪያዬቱ አይደለንም" የሚለው::

"አዎ ይላል ... እና ... ?" ስል የበለጠ ማብራሪያ በሚፈልግ ድምፁት ለሙሉ መለስኩለት::

እናማ እነዚያ ሴቶች ሁሉ አብያተ ክርስቲያናት ናቸው ... ሁሉም ይፈልጉሃል ... ሣራ ግን እናትህ ናት ... በእንተ ላይ የተለየ መብት አላት ... ለዚህ ነው ከመካከላቸው ተለይታ በመውጣት ያባረረችህ ... እንተ ግን እስከ ዛሬ ድረስ አጥፍ አጥፍ እያልክ አልያዝላት ብለህ አስቸግረሃታል ... አሁን ግን ቢቃ፤ ልትያዝላት ነው ...

አለችኝ::

በመደነቅ አፌን ከፍቼ ቀረሁ:: የሕልሜን ትክክለኛ ትርጉም እንደ እገኘሁ ዐወቅሁ:: አቤት እግዚአብሔር ለሰዎች የሰጠው የተለያየ ጸጋ፤ አቤት ሰዎች በኅብረት ሲሆኑ እና በተሰጣቸው ጸጋ አንዳቸው ሌላቸውን ሲያገለግሉ ያለው በረከት! ጌታን አጅግ አድርጌ አመሰግንኩት::

ይህ ከሆነ ከሁለት ሳምንታት በኋላ፤ ማለትም ጥቅምት 07 ቀን ሰኞ ወደ ቤተ ክርስቲያናችን የፋይናንስ ከፍል ሄድኩ:: የሄድኩት የፋይናንስ ሥራ አስኪያጁ አኅት ፍሬ ሕይወት ማሞ (ሁለቸንም ፍርዶ ነው የምንላት) ባሰፈው ቅዳሜ የሆነ ስብሰባ ላይ አግኝታኝ "አፈልግሃለሁ፤ ሰኞ ቢሮዬ አንድትመጣ" ብላኝ ስለ ነበረ ነው:: ፍርዶ ከመዛግብቷ ውስጥ የ3,000 ብር ቼክ አወጣችና "በል አዚህ ላይ ፈርምልኝና ይህንን ውሰድ" አለችኝ::

"ምንድነው አሱ?" አልኳት::

"አንብበው" አለችኝና ከቼኩ ጋር አባሪ የተደረገውን ሰነድ አሳየችኝ:: "የ1991 ዓ.ም. የትራንስፖርት አበል በወር ብር 250.00 ሂሳብ" ይላል:: ቀጠለችናም "የመስከረም ወር 1992 ዓም. የትራንስፖርት አበል" የሚል ሌላ ሰነድ አወጣችና "አዚህም ላይ ፈርም ... አበሉ ከመስከረም ወር ጀምሮ 350.00 ብር

ሆኗል ... ከአንግዲህ በኋላ በየወሩ አየመጣህ በካሽ መውሰድ አለብህ" ብላ 350.00 ብር ከገንዘብ ከፋይዋ እንድቀበል ነገረችኝ::

"አንዴ ... ሳይነጋግሩኝ? ..." አልኳት::

"አባከህን ዝም በል እና ውሰድ" አለችኝ:: ወሰድኩና ከቢሮዋ ወጥቼ ሄድኩ:: ሣራ የመሪዎቹ ስብስብ ዋና ጸሐፊ ለነበረው ሰወንድም ዮሴፍ ኢማና ደወልኩለትና

"የደወልኩልህ ስለ ተሰጠኝ የትራንስፖርት አበል ለማመስገን ነው ... ሆኖም ከተነጋገርን በኋላ ቢሆን አይቻልም ነበር ወይ?"

አልኩት:: እርሱም መልሶ -

"እኛም የወሰንነው ካነጋገርንህ በኋላ እንዲሰጥህ ነበር ... ይህንንም ለፍርዶ ነግረናታል ... አልተግባባንም ነበር ማለት ነው ... ሰሞኑን እናነጋግርሃለን" አለች::

እንዳለኝም፤ የመሪዎች ስብስብ ሁለት ተወካዮች ሰሞኑን አነጋገሩኝ:: እና የአዲስ አበባ ሙሉ ወንጌል አማኞች ቤተ ክርስቲያን የሙሉ ጊዜ አገልጋይ ሆነኩ - በሰነድ ላይ ከመስከረም ወር 1991፤ በተግባር ግን ከጥቅምት 08 ቀን 1992 ዓ.ም. ጀምሮ::

ኑርክበርግ (ጀርመን)፤ ሰኞ መጋቢት 25 ቀን 1992 ዓ.ም:: ከጥር 21 ቀን ጀምሮ ጀርመን አገር ነኝ:: ሰሦስት ወራት በአገሩ ዋና ዋና ከተሞች ባሉት የኢትዮጵያውያን አብያተ ክርስቲያናት እየተዘዋወርኩ እንዳስተምር በኅብረ ታቸው ተጋብጧል ነው የመጣሁት:: በመካከሉ የአዲስ አበባ ሙሉ ወንጌል አማኞች ቤተ ክርስቲያን ከየካቲት 23 እስከ 26 ድረስ በአዲስ አበባ አስታ ድዬም በምታደርገው ሁለተኛ የጀማ ስብከተ ወንጌል ላይ ለማገልገል፤ ለአንድ ሳምንት ኢትዮጵያ ደርሼ ተመልሻለሁ:: የደርሶ መልስ የትራንስፖርት ወጭዬን የሸፈነው ወንድም ካሣዬ ኃይሌ ነበር:: ከዕሑዱ አገልግሎት መልስ ማታ፤ ወደ ሆቴሉ ተመልሼ የሪከ ጆይነርን THE PROPHETIC MINISTRY² እያነበብኩ አመሸሁ:: በጀርመን አገር እያስተማርኩት እና አሁን እያነበብኩትም ካለሁት ነገር ተነሥቼ ደግሞ ብዙ አስብኩ -

... ለአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ያለኝ አመለካከት በጣም እየጠነከረ እየ መጣ ነው ... በኢትዮጵያም ሆነ አሁን በጀርመን እየተዘዋወርኩ ስለ ቤተ

ክርስቲያን የማስተምረውን ይህንን ትምህርት እኔ እራሴም ልኖረው አቸል እንደ ሆነ እርግጠኛ አይደለሁም ... ታዲያ እነዚህን ሰደተኞች ኢትዮጵያውያን ምን እድርጉ ነው የምላቸው? ... በዚህ መጽሐፉ ውስጥ ሪክ ጆይነር ስለ ትንቢት እገልግሎት እና ስለ ቤተ ክርስቲያን የጻፈው ነገር ሲበዛ ጤናማ ነው ... ግን እርሱ እራሱ የጻፈውን እየኖረው ይሆን ወይ? ... ሚኒስትሪዬ እንዳለው ዐውቃለሁ ... እጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ስለ አለው ይሆን ወይ? ... ከእጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ጋር ያለው ግንኙነት ጤናማ ይሆን ወይ? ...

ቤተ ክርስቲያን ሕያው የሆነች እካል (ORGANISM) ናት። ብልቶችዋም ሁሉ ሕያዋን ናቸው። ምንም እንኳን ዛሬ ጎልቶ የሚታየው መልክ እንደም በቅርብ ስንሆን የምንሰመው እና በሩቅ ስንሆን የምንላለመው ሕንጻዊ፣ እንደም ደግሞ እካላዊነት የማይታይበት ተቅዋማዊ (INSTITUTIONAL) ብቻ ቢሆንም፣ ይህ ስለ እጥቢያዋም (LOCAL) ሆነ ስለ ጽርጎ እርያማዊዋ (UNIVERSAL) ቤተ ክርስቲያን እውነት ነው ... ታዲያ ይኸ ሁሉ ከቤተ ክርስቲያን እየወጣ ሚኒስትሪዬ የሚጀምረው እገልጋይ ማንን ለማገልገል ብሎ ነው? ... በእካሏ ውስጥ ሳይሆኑ፣ በብልቶቿም ሁሉ ሳይገለገሉ፣ እንዴት ተደርጎ ነው የቤተ ክርስቲያን እገልጋይ የሚከናወን? ... ከብልቶቹ የሚፈለገው ጥሪታቸው ብቻ መሆኑ ነው? ... ነገ የእኔ ለእገልግሎት ምን መልክ ይይዝ ይሆን?

ሲያሳሰቡኝ በነበሩት በእነዚህ እና በተያያዙ ጉዳዮች ዙሪያ ጸልዬ ተኛሁ። በሕልሜ ከእንዲት ልጅ አግር ጠይም ሴት ጋር ቆሜአለሁ። ስለ ምን እየተናገረችኝ እንዳለች አላውቅም፤ ብቻ ወላጅ አናቴ እንደ ሆነች ጭምር ነው የምትነግረኝ። አርስዋ ስራስዋ አርባም የምትደፍን እትመስልም። “መቼ ነው የወለድሽኝ? አማሆይ (እናቴ) የወለደችው አሰካለን (ታናሽ አጎቴ) እና ከእርሷ በኋላ ያሉትን (ካሣን፣ ነጋሽን እና አዘነጋሽን) ነው ማለት ነው?” አላታለሁ። መልሱ አትሰጠኝም። በውሳጤ “ሰሟን እንኳን የማላውቀው ሴት እንዴት እናቴ ልትሆን ትችላለች?” አያልኩ አገረማሰሁ። ወዲያውም “እሺ፣ ለመሆኑ ሰምሽ ማነው?” አላታለሁ። “ምልዕተ” ትላለች። ነቃሁ። ትርጉሙን ስመረዳት ምንም አልተቸገርኩም። “ምልዕተ” ማለት በግዕዙ “ሙሉ” ማለት ነው። ሙሉ ደግሞ ሙሉ ወንጌል እንጂ ሌላ ማን ልትሆን ትችላለች?

ለሦ ሐምሌ 03 ቀን 1992 ዓ.ም። እጎት ሙሉ እመቤት ከበደ (በኋላ ማንኛላዊት) በቤትዋ የጸሎት ሰብስባ አዘጋጅታ ጋበዘችኝ። በጸሎቱ ሰብስባ ላይ አጎት ውዴ ገ/ማርያም (በኋላ ወንጌላዊት)፣ አጎት ገነት ሦሪ (በኋላ ፓስተር)፣ ዛለቤትዋ ወንድም ኤልያስ እንዳለ (በኋላ ፓስተር)፣ ወንድም በቀለ መንገሻ (በኋላ ወንጌላዊት)፣ ሙሉ እራስዋ እና እኔ ነበርን። እየጸሰይን ሳለ፣ ገነት እንዲህ የሚል መልእክት አመጣች -

... አዲስ ነገር በፊትህ አለ ... ብዙ ጊዜ እብሮህ ለኖረው ችግር ... ዐንገት ትህን ላስደፋህ ነገር ... እኔ እራሴ መቋጫ አደርጋለሁ ... አንተ ዝም ብለሃል ... ለሚጠይቁህ፣ ለሚከሰሱህ፣ መልስ አልነበረህም ... በእውነትም መልስ አልነበረውም ... መልስ የነበረው በእኔ ዘንድ ብቻ ነው ... በዚህ ዓመት መቋጫ አደርጋለሁ ... ይህ የምታይበት ዓመት ነው ...

ገነት መልእክቱን “ለጋሽ በቄ” ብላ ነው መናገር የጀመረችው። ሆኖም በዚያ የነበርኩት ሁለት በቀሎች ስለ ሆንን፣ የተንበረከከነውም ጎን ለጎን ስለ ነበረ፣ ገነትም መልእክቱን ስትናገር በዚያኛው በቀለ እና በእኔ መካከል፣ ከበሰተ ኋላችን ቆማ ስለ ነበረ፣ መልእክቱ ለማንኛችን እንደ ሆነ እኔ እርግጠኛ አልነበርኩም። ስለዚህም ጸሎቱን እንደ ጨረሰን ፊት ለፊት ጠየቅኳት። ወንጌላዊ ቡድኑ፣ “እድ፣ ይኸማ ላንተ ነው እንጂ ለእኔ አይደለም” አለኝ። ገነትም ከእርሱ ቀጠለ አደረገች እና፣ “ጋሽ በቄ የምለው አንተን ነው፣ እርሱን በስሙ ብቻ ነው የምጠራው” አለችኝ። ውዴ ደግሞ “ጋሽ በቄን ልጠራው ስል አፌ ላይ ፓስተር” የሚል ይመጣብኛል፤ ፓስተር ልትሆን ነው እንዴት? ስትል ጠየቀችኝ።

ምን የሚሉት ፓስተር?

ውዴ “በዕውቀት ቃል” እና “በፈውስ ስጦታ” በኢትዮጵያ ሁሉ ለማስተ የሚቻል ያህል የታወቀች እገልጋይ ነች። ለብዙ ዓመታት፣ በየሰዓትም ዓርብ በነተራው ጸሎት ቤታችን በእነዚህ “ስጦታዎቿ” በሺዎች የሚቆጠሩ ሰዎች ተጠቃሚዎች ሆነዋል። ገነትም “ትንቢት በመናገር” ስጦታ እንደምታገልግል የምናውቅ ሰዎች አለን። የገነት መልእክት የመጣልኝ በጸሎት ውስጥ ነው። ውዴ ግን ዝም ብላ በጨዋታ መካከል ነው የተናገረችው።

እኔ ደግሞ መልእክት በዚህም ዐይነት ሊመጣ እንደሚችል ዐውቃለሁ። ከዚህ በፊት ያየኋቸውና የሰማኋቸው ነገሮችም እሉ። እንዳንጾቹን በዚሁ ምዕራፍ

ውስጥ ቀደም ሊል እንሥቸባለሁ፡፡ እነዚህን ሁሉ ደማምሬ፡ በሁለቱ እንቶች በኩል የመጡልኝ መልእክቶች ትክክለኛ እንደ ሆኑ አርግጠኛ ሆንኩ፡፡ በቅርቡ ሊሆን ያለ ነገር አለ ማለት ነው፡፡ “በዚህ ዓመት መቋጫ እደርጋለሁ” ማለት ሌላ ምንም ማለት ሊሆን አይችልም፡፡ ዓመቱ ሊያልቅ ደግሞ የቀሩት ሁለት ወራት ብቻ ናቸው፡፡

ጥሪዬ ምን እንደ ሆነ፡፡ ሙሉ ጊዜዬን የምሰጣትም ቤተ ክርስቲያን ማን እንደ ሆነች፡፡ አሁን አሳምሬ ዐውቄአለሁ፡፡ ለሌሎቼም ጥያቄዎቼ ሁሉ መልስ እግኝ ቻለሁ፡፡ ያለወቅሁት አንድ ነገር ግን ገና ቀርቶኛል፡፡ መልስ ያላገኘሁለት አንድ ጥያቄ ግን ገና ቀርቶኛል - አሉም “ምን የሚሉት መጋቢ ነኝ?” የሚል ነው፡፡ ፓስተር ወይም መጋቢ ወይም አረኛ ተብሎ የሚሾመው ሰው የአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን መሪ ነው፡፡ መንፈሳዊ መሪነትን በተመለከተ ጌታ ኢየሱስ ከሰጠን ሞዴሎች መካከል የሚከተሉት አራቱ ይገኛሉ፡-

- የሎሌ አገልጋይነት ሞዴል (ማቴ. 20፡25-28)
- የአረኛ ሞዴል (ዮሐ. 21፡15-17)
- የባለአደራ ሞዴል (ማቴ. 24፡45-51)
- የምሳሌነት ሞዴል (ዮሐ. 13፡15)

እግዚአብሔር ሲያድነን ልጁን እንድንመስልለት ነው (ሮሜ 8፡29-30)፡፡ ልጁ ደግሞ አገልጋዮችን ሐዋርያ፡ ነቢይ፡ ወንጌላዊ፡ አረኛ እና አስተማሪ አድርጎ ለቤተ ክርስቲያኑ የሚሰጠው “የክርስቶስ እካል ይገነባ ዘንድ ቅዱሳንን ለአገልግሎት ሥራ ለማዘጋጀት” ነው (ኤፌ. 4፡11-13)፡፡

መቼም ሁላችንም ከላይ በጠቀስኳቸው እና ባልጠቀስኳቸውም ሞዴሎች ረገድ ገና በማድግ ላይ እንደ ሆንን ይታወቃል፡፡ እኔ ግን እጅግ መሠረታዊ በሆነው የባል እና የሚሰት አንድነት ላይ ችግር ያለብኝ ሰው ነኝ፡፡ ገና ያላደግሁበት ብቻ ሳይሆን፡ ምናልባት ከእንግዲህም ወዲህ የማላድግበት ጎን አለኝ ማለት ነው፡፡ ይህንን ምሳሌነት የጎደለውን ጎኔን ይገፍ ምን የሚሉት መጋቢ ነው የምሆነው?

መጋቢነት በእመዛኙ አማኞችን የክርስቶስ ደቀ መዛሙርት የማድረግ አገልግሎት ነው፡፡ ደቀ መዛሙርት ማለትም የጌታ የኢየሱስ ክርስቶስ ተማሪዎች

ወይም ተከታዮች ማለት ነው፡፡ እማኞች ደቀ መዛሙርት የሚደረጉትም በሰብከት እና በማስተማር አገልግሎት ብቻ አይደለም፡፡ በፊታቸው የሚሄዱ፡ በመካከላቸውም የሚኖሩ፡ የእግዚአብሔርን ቃል በሕይወታቸው በተግባር እየተረጎሙ የሚያሳዩአቸው ሰዎች ያስፈልጓቸዋል፡፡ ስለዚህ የመጋቢነት አገልግሎት የምሳሌነት አገልግሎት ነው ማለት ነው፡፡ መጽሐፉ አገልጋዮች ለምዕመናን ምሳሌ እንዲሆኗቸው ብቻ ሳይሆን፡ ምሳሌ የሚሆኑባቸውን አቅጣጫ ሦቸው ሳይቀር ይጠቁማል፡፡ ለምሳሌ “... ነገር ግን ለሚያምኑት በንግግርና በኑሮ፡ በፍቅር፡ በእምነትና በንጽሕና አርአያ ሁንላቸው ...” ይላል (1ጢ. 4፡12)፡፡

የወቅቱ የቤተ ክርስቲያን ዋነኛ ችግር የሚያስተምሩትን የሚኖሩ አገልጋዮች ቁጥር ከሚገባው በታች እጅግ በጣም አንሰ መገኘቱ ነው፡፡ በዓለም እና በቤተ ክርስቲያን መካከል ይህን ያህል ሊባል የሚችል ልዩነት አለመታየቱ ነው፡፡ ከጥቂት ዓመታት በፊት አንድ አማኝ ከክርስቲያን የማይጠበቅ፡ ያልሆነ ያልሆነ ነገር ሲሆን የታየ አንድ ሆነ፡ “ወደ ዓለም ተመልሷል” ይባል ነበር፡፡ ዛሬ ዛሬ ግን ዓለም አፈላፊ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ገብታ እና ተንሠራፍታ ስለ ተቀመጠች፡ “ወደ ዓለም መመለስ” የሚባል ቋንቋ ተረስቷል፡፡ እንደዚህ ባለ ጊዜ፡ ምሳሌነት የሌለው አንድ ሌላ አገልጋይ፡ “መጋቢ” ተብሎ ወደ ቤተ ክርስቲያን መድረክ ብቅ እንዲል ለምን ይደረጋል? ችግሩን ለማባባስ?

ያ ሁሉ ኢንቪስትሜንትሳ?

በድምሩ ሃያ አራት ዓመታት ወደ ኋላ ተጓዝኩ፡፡ በመጀመሪያ የጥሪ ድምፅ ወደ ሰማሁበት ቦታ እና ጊዜም ደረስኩ፡፡ የሕይወት ጉዞ የሚጀምረው ግን ሰው ለአገልግሎት ሲጠራ አይደለም፡፡ የሕይወት ጉዞ የሚጀምረው ሰው ለደኅንነትም እንኳን ሲጠራ አይደለም፡፡ ከቶውንም ሰው ለደኅንነቱም ሆነ ለአገልግሎቱ ጥሪዎች አዎንታዊ ምላሽ እንዲሰጥ የሚያዘጋጁት ሹነቶች በሕይወቱ የሚከናወኑት ከዚያ በፊት ነው፡፡ “ከዚያ በፊት” ማለት ግን ከመቼ ጀምሮ ማለት እንደ ሆነ ለማወቅ ለእኛ አይቻለንም፡፡ ምክንያቱም ከእኛ ዕውቀት ውጭ በሕይወታችን የተከናወኑ መለኮታዊ ተግባሮች አሉና፡፡

ለምሳሌ መጽሐፉ ለአገልግሎት ሳይሆን፡ ለደኅንነትም “መመረጥ” እና “መጠራት” የሚላቸው መለኮታዊ ተግባሮች አሉ፡፡ እነዚህ ተግባሮች እግዚአብሔር ዓለም ላይፈጠረ አስቀድሞ በክርስቶስ በሕይወታችን ያከናወናቸው

ናቸው (ኤፌ. 1፡4)። ከእነማን አንደምንወለድ፤ የት እና መቼ አንደምንወለድ፤ ያሉት ፕሮፕሎፕት “ዓለም ላይፈጠር” በተባለው ማዕቀፍ ውስጥ የሚካተቱ ይመስላሉ። በሥጋ ከመወለዳችን በፊትም ሆነ በኋላ፤ በሕይወታችን የሚከሰቱት ፕሮፕሎፕት ሁሉ፤ ከርስቶስን ወደ እኛ ለማምጣት ባይሆንም፤ እኛን ወደ ከርስቶስ ለማቅረብ ግን ወላጁ ሚና የሚጫወቱም ይመስላሉ።

ደኅንነትን ለመቀበል አንድ ሰው ንስሐ መግባት አለበት (ማር. 1፡15)። “ንስሐ” ማለት መመለስ ማለት ነው። ለመመለስ ግን ሰው እየተጓዘበት ያለው መንገድ አንደማይሰራው አንዲገባው ያስፈልጋል። ያለዚያ ለምን ብሎ እየተጓዘበት ካለው መንገድ ይመለሳል? ደኅንነት የተዘጋጀው ከርስቶስን ለሚቀበሉ እና በሰሙ ለሚያምኑ ሁሉ ነው (ዮሐ. 1፡12)። መድኃኒት የሚፈልጉ ግን የታመሙ ሰዎች ብቻ ናቸው (ማቴ. 9፡10-13)። ጤና እንደ ሆኑ የሚመስላቸው ሰዎች መድኃኒት አይፈልጉም። ምን ያደርግላቸዋል?

“ኑ! ዕረፍት ልስጣችሁ” የተባሉት ደካሞች እና ሽኩቻ የከበደባቸው ለዎች ናቸው (ማቴ. 11፡28)። አንዳችም ሽኩቻ አንደሌለባቸው የሚመስላቸው ሰዎች ግን ለዚህ ጥሪ አምንታዊ ምላሽ ሊሰጡ አይችሉም። በዚህ ምክንያት ነው ሰው ወደዚህ ዐይነቱ ግንዛቤ አንዲደርስ አግዚአብሔር አራሱ የሆኑ የሆኑ ነገሮችን በሰው ሕይወት ማድረግ ያለበት። ወይም ደግሞ ሰው አራሱ፤ አለዚያም ተፈጥሮ፤ ወይም ሁኔታዎች፤ ወይም ደግሞ ሰይጣን እና ከፉ ሰዎች የሆኑ የሆኑ ነገሮችን በሰው ሕይወት አንዲያደርጉ መተው ወይም መፍቀድ ያለበት። እኔ እነዚህን ነገሮች “የአግዚአብሔር ኢንቬስትሜንቶች” እያልኩ ስጠራቸው ነው ደስ የሚለኝ።

ኢንቬስትሜንት! ቃሉ ብዙ የሚታወቀው በአርሻው፤ በኢንዱስትሪው እና በአገልግሎት መስጫዎቹ የኤኮኖሚ ዘርፎች ዙሪያ ነው። “ልማታዊ” ቃል ነው። ልማት ግን በመሠረቱ ቁሳዊ እና አካላዊ ብቻ አይደለም። ልማት መንፈሳዊም ነው። አንዲያውም ለቁሳዊው እና ለአካላዊው ልማት መሠረቱ መንፈሳዊው ልማት ነው የሚሉ አሉ። እና አግዚአብሔር በሰው ሕይወት መንፈሳዊ ኢንቬስትሜንት ያደርጋል። ያ የአግዚአብሔር ኢንቬስትሜንት ነው ሰውን “የማያውቀውን አገር ናፋቂ” የሚያደርገው። ያ የአግዚአብሔር ኢንቬስትሜንት ነው ሰውን ለንስሐ እና ለአምነት የሚያዘጋጀው ማለቱ ነው።

ያለዚያ ሰው የቱንም ያህል ቢቧጥጥ፤ በራሱ ጥረት ብቻ ወደ ንስሐ እና ወደ አምነት መድረስ አይችልም። አግዚአብሔር በሕይወቱ “ብርሃን ይሁን” ካለ በስተቀር (2ቆሮ. 4፡3-6)፤ ሰው በጨለማ ውስጥ እንዳለ እንኳን ሊገባው አይችልም። ብርሃንን ለማየት፤ ሰው የአግዚአብሔር ብርሃን ያስፈልገዋል (መዝ. 36፡9)። አግዚአብሔር ለደኅንነትም ሆነ ለአገልግሎት የሚያዘጋጀን በሕይወታችን በሚያደርጋቸው በእነዚህ ኢንቬስትሜንቶቹ አማካይነት ነው እያልኩኝ ነኝ። እነዚህን ኢንቬስትሜንቶች በሕይወታችን የሚያደርጋቸውም፤ በሥጋ ከመወለዳችን ቀደም ሲል ጀምሮ ነው እያልኩም ነኝ።

በእነዚህ “ዐሥር አስጨናቂ ቀኖች” ውስጥ በብርቱ ካንገላቱኝ ጥያቄዎች አንዱ “አግዚአብሔር ሊያድነኝ፤ በመዳኔም ሊነግድበት እና ሊያተርፍበት ዐቅዶ ካልሆነ በስተቀር፤ ለምን ያንን ሁሉ በሕይወቴ ኢንቬስት አደረገ?” የሚለው ነው። አንደዚህ ለማለት ያስደፈረኝ፤ ኢንቬስትሜንቶቹ ብዙ እና ደግሞም ታላ ላቅ ሆነው ስለ ታዩኝ ነው። አሁን ግን ጥሪዬ ዕውቅና የማያገኝ ከሆነ፤ አንዴት አድርጎ ነው በእነዚያ ኢንቬስትሜንቶቹ ሊነግድባቸው እና ሊያተርፍባቸው የሚችለው? “አተርፍ ባይ አጉዳይ” መሆኑ አይደለም ወይ?

እነዚህ ኢንቬስትሜንቶች በሕይወቴ የአግዚአብሔር ጣልቃ ጉብኝቶች ነበሩ - ሁሉም እንኳን ባይሆኑ አንዳንዶቹ። በጥንቃቄ አላለሁትም እንጂ፤ ላሳለውም ደግሞ አልችልም እንጂ፤ ምናልባት አብዛኞቹ። ምናልባትም ሁሉም። ጣልቃ ጉብኝቶቹ ከመወለዴ በፊት - ቁጥሩ ለማይታወቅ ዘመን - ሲካሄዱ ነበሩ። በዚህ ረገድ እኔ በግሌ ራቅ ብዬ ወደ ኋላ ለመሄድ አልችልም። ምክንያቱም የአራቱን እያቶቼን እንኳን፤ ይቅርና ታሪካቸውን፤ ሙሉ ስማቸውንም አለው ተውም። በአካል የማውቀው ደግሞ ከአራቱ አንዱን ብቻ ነው - ያውም እጅግ ለአጭር ጊዜ። ቢሆንም ታሪኩን ለማያያዝ፤ ምስሉንም ሙሉ ለማድረግ፤ ትንሽ ወደ ኋላ መለስ ማለት አለብኝ። ቢያንስ በቅድመ ልደቴ የመጨረሻ ምዕራፍ እና በድኅረ ልደቴ የመጀመሪያ ምዕራፍ ላይ ያሳረፉትን አሻራ በመጠኑም ቢሆን ለመከከር።

“ግስታወሻ”

1. John Reed, *Ten Days That Shook the World*, Penguin Books 1966.
2. Rick Joyner, *The Prophetic Ministry*, Morning Star Publications 1997.